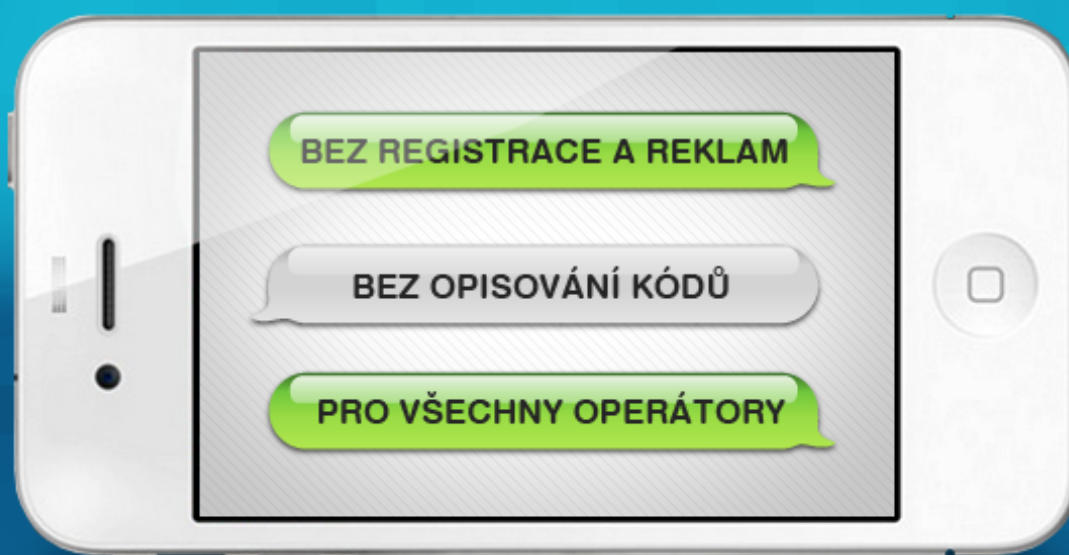

Sayuri San

Srdce Hříchu

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu

Srdce hříchu

Sayuri San

1 - Kawai Mai

Kap. Kap. Kap.

Dešťové kapky narážely do všeho okolo a odrážely se i od početných deštníků, kterými se lidé chránili. Něco se před ní na ulici stalo. Něco, co upoutalo pozornost lidí, že si mezi sebou tiše šeptali.

„Bože!“ vyhrkla jakási žena.

„Co se stalo?“ ptal se muž, co zrovna přišel. Jedna mladá dívka se k němu přitočila a začala mu vše vysvětlovat se slzama v očích a bylo poznat, že se třese strachem a hrůzou.

„Klid. Klid, uklidněte se. Vše máme pod kontrolou.“ vyřvával nějaký policejní důstojník. Ulicí se odrážela modrá a rudá světla patřící autům rychlé záchraně a policie. Mladá dívka s průhledným deštníkem, krátkými černými vlasy v culíku a oblečená v tmavé kalhoty, černou halenu, přes kterou měla bílý pléd s jemným pavučinkovým vzorem, zvědavě nakukovala přes dav, zda něco neuvidí. Mnohokrát se ji nenaskytlo mít možnost být svědkem nějaké větší události než-li školní potyčky.

„Hej, uhněte!“ křikla trochu nevrle na dvě dívky, které se objímaly a něco si vzrušeně šeptaly. Překvapeně se na ni podívaly, a pak ji nevrle uvolnili cestu. „Díky.“ Řekla poněkud sarkasticky a dál se tlačila davem k místu, kde policisté zajišťovali místo činu.

„Netlačte se sem tolik lidí. Není tu nic k vidění.“ řval zrovna policista, když se černovlasá dívka dotlačila až k němu. Téměř do něj vrazila, jak se lidé kolem ni nespokojeně vrtěli, protože chtěli vidět více. Chtěli vědět více.

„Jen nám řekněte zda je to další oběť toho sériového vraha!“ ohradila se nějaká postarší žena, „Chci vědět, jestli jsou moje děti v bezpečí!“ dodala a pak to ještě rozvíjela. Ale černovláska ji neslyšela, vlastně neslyšela nic jiného než svoje bijící srdce. Dech se jí zatajil a z ruky ji vypadl deštník.

„Kaori-chan,“ vyšlo ji bezděčně z úst. Přimo před jejíma očima ležela hlava světlovlasé dívky. Pohled jejích hnědých očí byl zakalený a hleděl do prázdna a přitom do očí zděšené černovlásky. Zbytek těla byl rozmetán, roznesen po okolí či úplně chyběl. Vlhké kusy šatů se válely všude a slabý větrík je někdy poposunul o kousek dále.

„Slečno, vy jste znala oběť?“ přistoupil k ní strážník. Odtrhla usazené oči od mrtvého těla své kamarádky, ale pořád tu krvavou scénu měla před očima. Tohohle se dlouho nezbaví.

„Ano, byla to moje kamarádka a spolužačka.“ špitla a setřela si slzy z již mokrého obličej. Dešť jí naprosto smácel, ale to jí bylo jedno. Dnes to byl totiž již pátý student z její školy, který zemřel za podivných okolností.

2 - Karasu Ami

„Další mrtvý student a tentokrát z naší třídy.“ šeptala si nějaká děvčata. O té události v neděli, kdy se našlo tělo jejich spolužačky Shirai Kaori, už dávno věděla celá škola a zvláště třetí třída. Dívka ve školní uniformě a s dlouhými černými vlasy vešla právě do třídy, kde tiše studenti truchlili pro svoji drahou spolužačku a kamarádku. Děvčata se hodně zdržovaly u Kawai Mai, její kamarádky, která to podle toho, co slyšela po cestě do třídy, všechno viděla. Přesněji narazila na místo činu a mohla tak vidět brutalnost toho šílenství, který zde již měsíc zabíjí nevinné studenty a nejvíce si jich vzal právě z jejich školy. Mai byla ale otrávená náhlou pozorností od ostatních děvčat, že nehybně ležela na svém stole. Ale když náhodou zvedla hlavu a spatřila svoji kamarádku, tak v tom spatřila skulinku jak se dostat od těch otravných holek, které ji pořád litovaly.

„Ami-chan!“ vstala a vrhla se jí do náruče. „Neříkej, že Kei-san dneska nedorazí.“ podívala se za ní a pak do světle modrých očí své kamarádky.

„Bohužel jí ráno nebylo moc dobře.“ špitla nesměle. Po tom víkendu se divím, že vůbec dokáže vstát z postele a dojít do

koupelny nebo kuchyně, pomyslela si Ami. Mai se na ni chápavě pousmála, ale hned se zase zachmuřila.

„No, alespoň má takovou milou sestru.“ došla s ní k lavici a v tu chvíli vše ve třídě utichlo. Obě děvčata se zaujatě podívala ke dveřím do jejich třídy, kde stál hnědovlasý Sakamoto Akira. Přítel páté oběti, Shirai-san. Chudák, musí to být pro něj těžké. Divím se, že dneska vůbec přišel do školy, Ami se snažila zadržet příval slz. Shirai-san si tohle vůbec nezasloužila, stočila raději pohled na desku stolu. Ale kamkoli se podívala, viděla jen ten pohled jasně zelených očí a smutku ve tváři Sakamota-sana. Ani jeden z nich si to nezasloužil.

„Jak se cítíš, chlape?“ zeptal se ho jeden spolužák a asi jeho přítel. Ami třídu a vztahy v ní ještě tak dobře neznala, byla tu celkem nová. Vždyť se taky teprve před měsícem s tetou přestěhovala. Ona, teta a... a Kei.

„Karasu-san, Kawai-san.“ doběhla k nim zadýchaná Yoshima Mikasa, která se jako první začala přátelit i s Kei. Mai ji objala kolem ramen.

„Kolikrát ti mám říkat, abys mi říkala Mai-chan?“ znaveně se o ni opřela a zavřela oči. Dneska neměla moc sil na hádky nebo rozpě. Což ji nebylo moc podobné. „To je jedno.“ Zarazila rázně nějaké námitky Yoshimi-san. Ta se smutně pousmála a obrátila svou pozornost na prázdné místo vedle Amiiné lavice.

„Kei-san dneska nepřijde, Karasu-san?“ zeptala se. Ami se smutně podívala na prázdnou lavici vedle sebe.

„Bohužel.“ s tímhle slovem do třídy vešla jejich třídní učitelka, Mahiko-sensei.

3 - Sakamoto Akira

Pohledem zabloudil ke kamarádkám Kaoru-chan, které seděly v zadních lavicích a snažily se vypadat silně. Jedna z těch nových sester zase chyběla a ta druhá měla na krajíčku, když Mahiko-sensei mluvila o jeho milované dívce. Rodiče ho ráno přemlouvali, aby nechodil do školy, že to nebude vadit. Ale on se nedal, chtěl jít do školy, protože ona by si to tak přála. Nechtěla by, aby kvůli ní promeškal kus svého života, aby se trápil. To by nesnesla a on by nesnesl ji takhle zlobit i po smrti. Má teď v srdci sice díru, ale snaží se jí pamatovat jako tu věčně usměvavou, šprýmařskou blondýnku, kterou byla. Na to jak se její úsměv odrážel v těch jiskřivých zelených tůních, které byly jejíma očima. To kvůli ní zvládne tenhle den a pak i ty další.

Po dopolední vyučování, které měli v pochmurné náladě – což však nebylo v poslední době nic divného – se vydal na střechu za děvčaty na oběd. Sotva prošel dveřmi tichý rozhovor, jenž vedly před chvílí utichl a pohledy dvou párů hnědých a jednoho páru modrých lehce nafialovělých očí ulpěl na něm. Zavládlo tíživé ticho, plné němých otázek a výkřiků.

„Akiro-kun!“ zvolala najednou Mai-chan a porušila nesnesitelnou atmosféru, která zavládla.

„Akiro-sane,“ špitla Mikasa-san.

„Sakamoto-sane,“ pozdravila ho tiše Karasu Ami-san.

„Co ty protáhlé obličej? Kaoru-chan by si nepřála, abychom byli nešťastní.“ roztáhl namáhavě rty do strojeného úsměvu. Falešný úsměv je lepší než-li jim přidělovat starosti navíc, i tak to pro ně je stejně těžké jako pro mě, jeho myšlenky se chvěly jako čerstvě narozené ptačí mladě v chladném podnebí. Měly ji taky moc rády. A kdo by ne? Stýská se mi po tobě, Kaoru-chan, pošeptal tiše ve své mysli a dál se snažil působit konejšivě na děvčata.

„To jsem se celý dopoledne snažila vysvětlit všem ve třídě, ale stejně mi nedali pokoj.“ zavrčela trochu rozzlobeně Mai-chan. Sedl si na kus deky, kterou tam rozložily, a přidal se k nim v obědě. Ale nikdo z nich se jídla moc nedotýkal. Spíše se v tom rýpali.

„Karasu Kei-san je zase nemocná?“ zeptal se Ami-san. Ta se zadívala upřeně na svůj oběd.

„Uhm,“ ozvalo se od ní v souhlas, jinak nic neřekla.

„Konečně bych vás chtěl vidět vedle sebe. Jste jediný dvojčata v naší třídě.“ zakousl se do svého sendviče se šunkou.

„Jo, Akira-kun má recht. Taky bych vás konečně chtěla vidět pohromadě.“ přidala se k němu Mai-chan. Tahle červoláska vždy ví, co kdy říci.

„Taky bych byla ráda, kdyby se konečně plně uzdravila.“ odpověděla tiše a nejasně Ami-san. Pak bylo na chvíli zase ticho, než se Mikasa-san postavila s velkým úsměvem na tváři.

„Co kdybychom tě dneska doprovodili domů a tak i navštívili Kei-san?“ nadhodila nadšeně a všichni hned začali přikyvovat. Tohle vypadalo na skoro normální den. Skoro.

4 - Yoshima Mikasa

Cestou k domu Karasových napsala svému staršímu bratrovi, že jde navštívit nemocnou kamarádku ze školy. Měli s bratrem docela dobrý vztah, ale přeci jenom teď zastupoval rodiče, kteří odcestovali do Ameriky. Půl roku trvající pracovní cesta v cizině, ale tohle nebylo v jejich rodině nic udivujícího. Chtěli své dvě děti dobře zajistit do budoucnosti a nechtěli žít v bídě a nouzi.

„Zase jsi psala bratrovi, Mika-chan?“ vrhla se jí kolem krku Mai-chan.

„Aby se nedivil, že nejsem doma před ním.“ hájila se hned.

„Ah, stejně ti závidím, že máš tak sexy bratra. Taky bych takovýho brala.“ zasnila se usměvavě její černovlasá kamarádka. Mai byla vždy velmi zvláštní a pro každou blbinu, ale teď bylo vidět i že se za úsměv snaží něco skrýt.

„Ale to by byl potom incest.“ vložil se do toho Akira-san. Jeho křivý úsměv moc ale ponurou atmosféru nepomohl zlepšit.

„To je přece jedno.“ vyplázla na něj jazyk Mai-chan. Všichni se tak nějak nervózně zasmáli.

„Bez Shirai-san to není ono.“ špitla posmutněle Mikasa. Moc se mi po ni stýská, dodala v duchu. Ostatní jen souhlasně mlčeli.

„Jak daleko ještě?“ zeptal se po chvílce Akira-san a podíval se na tichou Karasu-san. Ta se pohledem zabodla do řady domů před nimi.

„Už jsme tu.“ ukázala na bílý dvoupatrový dům s terénním autem před garáží. Došli ke vchodovým dveřím a vešli dovnitř. „Jsem doma, teto!“ zavolala dovnitř domu. Zpoza rohu se vynořila hnědovlasá hlava a zvědavě si prohlížela návštěvníky, zatímco oni se vyzouvali.

„Oh, ahoj.“ řekla ta žena. „Ty sis sebou přivedla kamarády?“ slabě se usmála. Vypadala dosti unaveně. Karasu-san se podívala na své kamarády, a pak zpět na svoji tetu.

„Ano. Teto, tohle jsou Sakamoto Akira-san, Yoshima Mikasa-san a Kawai Mai-san moji a Keiiní spolužáci.“ představila je a oni její tetu zdvořile pozdravili.

„Ah, to mě moc těší. Já jsem Karasu Aneko, ale klidně mi všichni říkejte teto.“ usmála se na ně vlídně a pozvala je do obývacích prostor domu, kde si všichni posedali.

„My jsme sem vlastně přišli hlavně navštívit Kei-san.“ vysvětlila Mikasa. Jenže tetu jim naservírovala sušenky a čaj, ale i jinak byla tiše.

„Tvoje tetu je nějaká divná.“ zašeptala Mai-chan ke Karasu-san. Ta se nervózně pousmála.

„Teď to neměla moc jednoduchý. Zrovna jsme se nastěhovali a Kei...“ nechala slova rozplynout se ve vzduchu. Ani nemusela říkat nic dalšího, všichni to chápali. Kei-san byla těžce nemocná. Podle toho co věděla Mikasa, měla Kei-san něco se srdcem, ale jistě nevěděla co. Posledně jí sice říkala, jak se ta její nemoc jmenuje, ale nějak se jí to vykouřilo z hlavy.

„To jo.“ Akira-san se díval na fotky, co byly postavené na skříních. „Tohle jsi ty nebo Kei-san?“ zeptal se a vzal jednu z fotek do ruky. Karasu-san se k němu přiblížila, aby lépe viděla na fotku.

„Kei.“ odpověděla. Na fotce byla tak třináctiletá dívka s černými vlasy nakrátko střiženými. Tak jak to nosí právě Kei-san. A na sobě měla velmi slušivé bílé letní šaty. Na tom obrázku se taky kupodivu smála... co chodila do jejich školy se nesmála. Ani jediné pousmání u ní nikdo zatím neviděl.

„Moc jí to tu sluší.“ položil fotografii zase na své místo. Karasu-san se lehce pousmála.

„Půjdu...“ „ani nedořekla, co chtěla říci, když jí do řeči skočila tetu.“

„Kei-chan propustí z nemocnice až zítra.“ Těmhle slovy všechny překvapila.

„Kei-san je v nemocnici?“ vyhrkla Mikasa.

„Dneska jsme tam jely na kontrolu a doktoři si ji tam nechali přes noc. Pro jistotu, kdyby se něco stalo.“ vysvětlila hned tetu.

5 - Karasu Kei

Stála ve svém pokoji a naproti ní stála nervózně a smutně tvářící se Ami. Dlouhé havraní vlasy jí splývaly po zádech a v modrých očích jiskřila její nejistota.

„Co tu chtěli?“ zeptala se.

„Navštívit tě.“ zazněla odpověď.

„Tss, o žádné návštěvy nestojím. Ještěže je teta poslala pryč s tou ubohou výmluvou.“ založila si ruce na prsa a pohledem sledovala nervozitu svoji sestřičky. Ami se nikdy nelíbilo jak je Kei k ostatním chladná a nepřátelská, ale nikdy to neřekla nahlas. Jenže to ani nemusela. Kei to věděla moc dobře, uměla v ní číst.

„Oni o tebe měli jen strach a po tom co se stalo Shirai-san...“ začala s naléhavostí, která ji ale brzy opustila, až plně utichl i její hlas.

„Já o jejich zájem nestojím!“ vykřikla, „Nestojím o ničí pozornost jen o tu tvoji.“ dodala tiše s trochu plačtivým podtónem.

„Ale mít přátele je moc hezké.“ špitla Ami. Kei si projela krátké černé vlasy a objala svoji sestru.

„Jenže přátelům nemůžeš věřit tak jako mě.“ řekla, „Už tolikrát jsme se spálily.“ upevnila stisk svého objetí.

„Uhm,“ ozvalo se od Ami plačtivě. Zase se rozbrečela, ale pevně Kei objetí oplátila. Stály tak hodnou chvíli, než se dveře jejich pokoje otevřely a dovnitř vstoupila jejich teta.

„Ami, Kei.“ vyšlo z jejich úst tiše, „Večeře je hotová.“

„Jasně.“ zvolaly děvčata jednohlasně a přešly blíže ke dveřím, kde stála jejich teta.

„A před chvílkou volala Kawai-san, jestli by nebylo možné v sobotu u nás udělat velké přespání. Řekla jsem jí, abyste to zítra domluvili.“ dívala se na Ami a přitom se mračila, jakoby uvažovala ještě nad něčím. „Jo a Kei, jestli chceš můžeš jít ve čtvrek do školy.“ otočila se a odešla dolů do jídelny, kde už bylo připraveno jídlo.

„Nějak se mi nechce.“ odpověděla do jejich zad Kei.

6 - Sakamoto Akira

„Jdu si lehnout, dobrou.“ zavolal za rodiči a vlezl si do svého pokoje, kde si hned znaveně lehl do postele. Tohle byl děsný den. Pořád se ho všichni vyptávali jak mu je a litovali ho. A tohle bude muset vytrpět asi ještě dlouho. Kaori-chan, natáhl před sebe ruku a díval se přes ni na strop. Bože jak mě se po tobě stejská. Ale musím se sebrat a jít dál, začal se zase přesvědčovat. Po tvářích mu přesto steklo pár zbloudilých slz. Chvilí to potrvá, ale snad se mu srdce brzo zacelí. Ani si to neuvědomil a už spal. Byl tak vyčerpán, že mu ani nedošlo, že se mu zavírají víčka a dech se klidní. Nic se mu ale nezdálo. Spal klidným a ničím nerušeným spánkem...

Kap. Kap. Kap.

Něco teplého a vlhkého dopadajícího na jeho tvář ho probudilo a přimělo ho otevřít oči. Byla stále tma a on neviděl nic víc než temný strop. Jednou rukou našmátral vypínač stolní lampičky, kterou měl na nočním stolku a zapl ji. Strop nad ním se trochu projasnil, ale nic neviděl. Tedy nic co by vysvětlovalo tu vlhkou stopu na jeho tváři. Rukou se dotkl tváře a setřel trochu té teple a na dotek i trochu lepkavé podivnosti, a když pak spatřil rudou skvrnu na svých prstech... hrůzou si uvědomil, že je to krev. Zděšeně se kolem sebe rozhlédl, ale nespátřil nic podezřelého, pak ho napadlo, zda sebou náhodou ve spánku neházel a neporanil se tak a rychle se snažil najít nějaké zrcadlo. Ale když vstával, zakopl o něco na zemi a spadl s rukama instinktivně nataženými před sebe. Protřel si odřené lokty, posadil se a zmateně se ohlédl po tom, o co zakopl... a vydal ze sebe přidušený vzlyk. Přímou u jeho postele se jen tak povaloval krvavý kus lidského těla ještě obalený v šatech, které ale nebyly k poznání stejně, jako o jakou část těla se jedná. V rychlosti vstal a vydal se ke dveřím, které ale náhle zmizely a vzduch protl nevinný dívčí smích. Srdce se mu splašeně rozbušilo, až slyšel ozvěnu proudící krve v uších. Stále se kolem sebe rozhlížel a hledal nějakou únikovou cestu nebo příčinu toho všeho, ale marně. V jeho pokoji neustále rezonoval ten dívčí smích, pořád dokola a čím dál hlasitěji.

„Akiro,“ ozval se medový a jemu známý hlas. Ozýval se za jeho zády a tak se otočil. Jediné co spatřil, byl odraz zelených očí ve skle okna.

„Akiro!“ zaznělo naléhavěji. Znovu se prudce otočil po hlase, ale nic. Měl pocit, že se zbláznil, že to co se teď děje je jen v jeho pokroucené mysli, když se jeho ramene něco dotklo. Něco co zapáchalo a lepkavě se přisávalo k jeho tričku. Pomalu a vyděšeně se ohlédl a spatřil zelené oči plné krve usazené v sinálé tváři. Blond vlasy se jí lepily k čelu a spíše měnily barvu na rudou od její krve. Hlava byla na krku posazená v nepřirozeném úhlu a tělo se zdálo být nedbale sestavené z drobných kusů a různě sešité nebo dokonce slepené lepicí páskou...

S výkřikem se posadil na posteli a zrychleně oddechoval. Byl celý propocený a jen s námahou v rychlosti zkontroloval svoje ruce, zda na nich není krev. Pak se podíval ještě ke dveřím a vedle postele.

„Byl to jen sen.“ lehl si s menší úlevou zpět do postele. Jen sen, rozléhalo se jeho prázdnou myslí.

7 - Yoshima Shin

„Dneska se vrátím domů až navečer, tak prosím uvař večeři.“ loučil se svoji mladší sestrou před její školou.

„Jistě, tak ahoj.“ zabouchla dveře auta a vyrazila přes bránu na školní dvůr za svými přáteli. Ještě chvíli ji pozoroval, aby se ujistil, že je vše v pohodě. Po těch pěti zavražděných ve zdejší škole a celkovému počtu již téměř deseti zmasakrovaných studentů střední školy, se o ni docela bál. Přeci jen jejich rodiče odjeli ještě předtím, než se to vše začalo dít. Zařadil rychlost a rozjel se do své školy a přitom uvažoval o těch událostech, co se udály tenhle měsíc. Cestou se staval ještě koupit dnešní noviny a pak zaparkoval na rozlehlém parkovišti před jeho školou. Studoval na právníka na vyšší ekonomické a právnické škole. Už od základní školy se rozhodl být právníkem a pomáhat lidem, i když teď ho ty idee opustili a doufal spíše, že to nějak přežije. Ale vždy se do školy těšil, protože v jeho škole bylo něco, na co by se mohl dívat do nekonečna a nepřestalo by ho to bavit. Vystoupil z auta a zamířil ke dveřím hlavní budovy školy, kde se nervózně kolem sebe rozhlížela poměrně vysoká, hubená dívka s dlouhými světle hnědými vlasy. Musel se pro sebe pousmát, když ji takhle viděl ho vyhlížet. Jakmile se na něj upřely její podivně fialkové oči, kterými by uhranula klidně i nějakého boha, pochopil, že mu chce říci něco velmi důležitého.

„Yoshima-san!“ zamávala na něj a přispěchala se s ním přivítat.

„Tsubasa-san, přeji dobré jitra.“ pozdravil ji a sledoval, jak se výraz její tváře rychle změnil. Náhle se tvářila spíše uraženě a podrážděně, než-li naléhavě a vědoucně jak se tváří většinou.

„Už jsem ti kolikrát říkala, že mi můžeš říkat Akemi. Nemám moc ráda, když mě lidé oslovují mým příjmením, i když je to zdvořilé.“ mračila se. Jen se pousmál a vyrazil za jejího doprovodu do hlavní budovy školy.

„Dobře, budu tě oslovovat křestním jménem, ale pod podmínkou, že ty mě taky.“ věnoval ji úsměv. Rychle stočila pohled jinam, ale i tak se dalo všimnout si jejího ruměnce. Nervózně si upravila pár nezbedných pramínků, zatímco přemýšlela nad jeho slovy. Taková byla vždy, dlouho se nad něčím rozmyšlet a všechno zvažovat. Vždy ale taky obdivoval její chytrá ne-li moudrá slova a rozhodnutí. Tahle dívka pro něj byla zázrakem v jeho každodenním nudném a zcela zašlém životě. Ona a jeho sestra Mikasa, byly taky důvodem proč mu dění posledních týdnů nedalo spát. Vrah si sice vybíral jen žáky středních ročníků a zvláště studentů z třetích tříd. Bylo to divné a pořád mu to vrtalo hlavou. Proč si vrah vybírá právě studenty třetího ročníku střední školy?

„Dobře, Shine-san.“ špitla Akemi-san a tím ho vytrhla z přemýšlení. Stočil na ni svůj pohled a zase ji věnoval jeden ze svých úsměvů. Pak si vzpomněl na její naléhavý tón, a jak ho vyhlížela. Určitě mu chtěla něco důležitého sdělit.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“ zeptal se. Nato se hned rozhlédla a zatáhla ho pod schodiště, kolem kterého právě šli. Trochu ho tím vyvedla z míry, i když něco podobného čekal.

„Víš, jak tu nedávno zemřelo devět žáků střední školy?“ tváří se jí při těch slovech mihl smutek.

„Jo, sleduji to. Mám přece mladší sestru, tak si dělám starosti o její bezpečí.“ odpověděl jednoduše, ale i na něm bylo poznat, že soucítí s příbuznými obětí a i se zavražděnými.

„Aha. No, můj starší bratr to teď vyšetřuje. Takže jestli budeš chtít tak tě budu informovat.“ usmála se slabě. Tsubasa Rei, mladý ale docela výkonný detektiv zdejší policie a bratr Akemi-san. Vyřešil už mnoho případů i několik nevyřešitelných. Tak se mu snad podaří dopadnout i viníka těchhle a to dřív než bude obětí příliš mnoho.

8 - Tsubasa Akemi

„To bych byl rád.“ odpověděl ji. Vážný výraz jeho očí společně s pevným odhodláním tomu všemu přijít nakloub, ji připomněl jejího bratra, až se tomu musela pousmát. „Co je?“ vyzvídal hned.

„Ale, jen jsi teď strašně podobný mému bratrovi.“ špitla a jemně ho přitom drkla do ramene.

„Heh?!“ zarazil se, „Ale já nejsem tvůj bratr.“ věnoval ji jeden ze svých tak okouzlujících úsměvů. Zajímalo by mne, jestli si uvědomuje, jak je takhle neuvěřitelně sexy? Stoprocentně to ví, pomyslela si vesele. Ale pak jí po zádech přejela husí kůže. Znala tenhle pocit již moc dobře, tak úplně zapomněla na Shina a jeho slova. Rozhlédla se kolem a hledala nějakou příčinu. U schodiště stála mladá dívka s dlouhými hnědými vlasy, které jí rozčuchaně splývaly na zádech a lepily se na její znetvořené končetiny. Pár prstů na levé ruce jí dokonce chybělo. Její ztrhaná tvář si ji prohlížela a němá ústa něco říkala, ale nemohla se nato pořádně soustředit.

„Bože,“ šeptla. Jedno mrknutí a duch byl pryč.

„Ehm, co se děje, Akemi-san?“ jemně se dotkl jejího ramene. Otočila na něj svůj rozrušený obličej. Jindy by se dokázala ovládnout a svoje pocity a myšlenky ohledně duchů skrýt, ale jemu již přeci řekla o své výjimečnosti...

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala o tom, že dokážu vidět duchy?“ zeptala se. Chvilí na ni překvapeně mrkal, a pak se pohledem zabodl do prázdného místa vedle schodiště před nimi a nakonec zase na ni.

„Neříkej...“ nedomluvil, co chtěl říct, ale to ani nemusel. Jeho jeho mírně zděšený obličej ji postačil jako správná odpověď. Vždy jí věřil a to se jí na něm líbilo. Sice si z toho dělal zpočátku srandu, ale když mu převyprávěla vše, co dělal se svým kamarádem, který spáchal sebevraždu po tom, co ho nechala jeho holka, už byl v tomto tématu vážný.

„Myslím, že jsem viděla jednu z obětí a ta mi chtěla něco říct... Ale nevím co.“ řekla posmutněle. „Měla bych o tom spravit bratra.“ dodala ještě a už vytahovala mobil.

„Počkej, dostal jsem nápad.“ stiskl ji rameno.

„Nápad?“ nechápala.

„Zítra máš celkem volný rozvrh, že?“ oplatil ji otázkou.

„Jo, a?“

„Moje sestra je... ehm, tedy byla kamarádkou a spolužačkou poslední oběti.“ vysvětlil a znovu se podíval na místo, kde předtím stál ten duch. Okamžitě pochopila, na co naráží. I její bratr často využíval jejích schopností, aby zjistil něco o pachateli od samotných již zesnulých obětí. Ale duchové se většinou zdržují tam, kde je jejich tělo nebo kde zemřeli, i když tehle duch tady před chvílí... možná by se duch zesnulé spolužačky jeho sestry mohl taky procházet volně. Jenže, co by to pak znamenalo?

„Za pokus to stojí.“ řekla pevně a se zamyšlením se s ním pak rozloučila, aby mohla jít na přednášku a ještě předtím zavolat bratrovi. Toho tohle bude jistě zajímat.

9 - Yoshima Mikasa

„Nejdřív se ve škole objeví až ve čtvrtek?“ vzdychla trochu posmutněle, když ji Karasu-san pověděla o její kamarádce Kei.

„Teta jí chce nechat ještě jeden den odpočívat, i když to se Kei moc nelíbí.“ smála se tiše její spolužačka. Mikasa se musela taky pousmát. Zнала Kei-san sice jen trochu, ale tohle si uměla živě představit.

„O čem se to tu bavíte holky?“ ozvala se najednou Mai-chan, která do třídy doslova vletěla.

„Moje sestra přijde ve čtvrtek do školy.“ odpověděla jí hned Kasaru-san. Drobná černovláska se na chvíli zarazila, a pak nadšeně zatleskala.

„To je boží novina,“ objala svoji kamarádku. Mikasa se jen pousmála, byla ráda, že jsou alespoň trochu veselé. Že se dokázali smát i přes to, co se dělo. Pohledem zavadila o prázdnou lavici, na které stála váza s kyticí bílých lilíí. Duch Shirai Kaori-san se tu jistě bude vznášet ještě hodnou chvíli, ale zdá se, že její poslední a jediné přání by mohlo být splněno. Teda kromě dopadení vraha. Snad se ho polici podaří, co nejdříve dopadnou a posadit na doživotí do vězení.

„Mikaso, co děláš po škole?“ vytrhla ji Mai-chan z přemýšlení. Otočila se na ni prudce, a přitom se povšimla záhadného stínu, který se vplížil do jejich třídy. V tom okamžiku zapomněla na to, že se jí její kamarádka na něco ptala a zaměřila svou pozornost na mizející tmavou skvrnu. Čím více ji chtěla zhlédnout, tím více se vytrácela jakoby tam ani nikdy nebyla.

„Ehm, co se děje Mika-chan?“ dotkla se jejího ramene Mai. Věnovala jí jen jeden rychlý pohled, a pak se zase podívala po tom tajemném stínu, ale už tam nebyl. Naprosto zmizel.

„Vy jste neviděly ten stín?“ zeptala se zmateně, ale hned své otázky litovala. Budou si o ni myslet, že se zbláznila. Nesměle se na obě svoje spolužačky usmála a chtěla ta slova odvolat, když se ten stín náhle objevil za zády Karasu-san. Ta se na ni nechápavě, ale soucitně dívala a zřejmě si neuvědomovala přítomnost té temné věci.

„Yoshima-san, o čem to mluvíš?“ naklonila mírně hlavu, stín za ní se pohnul a... a skoro to vypadalo jako, že jí objímá, a pak zase zmizel.

„Vím, že to zní neuvěřitelně, ale viděla jsem, jak to naší třídy vstoupil nějaký temný stín. A taky jak se nad tebou skláněl Karasu-san.“ naklonila se více nad lavici, aby jí slyšely jen její dvě spolužačky.

„Temný stín? To není nic v porovnání s moji včerejší noční můrou.“ ozvalo se jí za zády, až nadskočila leknutím. Za ní stál pobledlý Akira-san.

„Aki-kune,“ vydechla Mai-chan.

„Co se stalo?“ řekla Karasu-san a ptala se tak na otázku, která trápila všechna děvčata. Něco se dělo, a to něco bylo zahaleno tajemstvím a temnotou.

10 - Kawai Mai

„Pak jsem se probudil.“ ukončil své vyprávění Akira-kun. Po tom, co říkal se Mai postupně vzdala možnosti, že by snědla celý svůj oběd a nebyla jediná. Mikasa, již od rána, kdy prý viděla ten podivný stín, byla nějaká divná a pořád se ohlížela a rozhlížela, jakoby chtěla něco zase zahlédnout. Nejdříve ji nevěřila, ale potom co vyprávěl Akira... přeběhl jí mráz po zádech. Zdá se, že z Kaori-chan se stal duch, který pronásleduje Akiru a ve škole je ještě asi jinej duch. Tohle ji vzrušovalo i děsilo zároveň.

„Takže tě navštívil duch Shirai-san.“ špitla zadumaně Ami-chan. Trochu překvapeně se na ni všichni podívali. Řekla sice jen to, co si i oni mysleli, ale i tak je to vyvedlo z míry. A hlavně Akiru. Posmutněle si složil hlavu do dlaní.

„Jo, asi jo.“ po těchhle slovech se u jejich stolu rozhostilo ticho, které vyrušilo vyhrávání Mikasiina mobilu. Ta se trochu poděšeně podívala na displej.

„Bratr,“ řekla a vzala to, „Ahoj, co se děje?“ Chvilí mlčela a jen přitakávala, než přikryla spodek telefonu a podívala se na své kamarády. „Bratr navrhuje, že bychom zítra mohli všichni zajít do zábavního parku.“

„Jasně!“ vyhrkla Mai a skoro vytrhla nadšením Mikase mobil z ruk. Ale ovládla se.

„To zní dobře.“ podpořila ji Ami-chan s mírným úsměvem. I Akira vypadal hned o trochu líp. Zvedl hlavu a přikývl.

„Alespoň nás to přivede na jiný myšlenky.“ dodal. Mikasa si přitiskla mobil zase k uchu a sdělila mu jejich společné rozhodnutí. Zítra si to musíme užít, pomyslela si Mai a vzala si plátek jablka z obědu Ami-chan. Aspoň něco do prázdného žaludku. Jejich hnědovlasá kamarádka schovala svůj mobil a posmutněle si povzdechla.

„Co je, Mika-chan?“ zeptala se hned Mai.

„Škoda, že s námi nebude Kei-san.“ postěžovala si. Ona k Amiině sestře docela dosti přilnula, i když to byla tajuplná a celkem samotářská holka.

„Hm, jistě se jí o tom zmíním, ale nemohu zaručit, že se dostane přes tetu ven.“ povzbudila ji Ami-chan. Tohle by mohla být ještě velice zajímavá středa.

11 - Karasu Ami

„Jak to bude s tím přespáváním Mai-chan?“ zeptala se svoji kamarádky, když společně uklízely třídu. Mai-chan se zarazila a na chvíli zapřemýšlela.

„No, je to zatím ještě jenom takový nápad.“ začala pomalu mluvit a přitom se vrhla na oprašování houby, kterou předtím smazala tabuli. „Bylo by to fajn, ne? Já, ty, Mika-chan a Kei-san a takový menší dívčí dýchánek.“ Podívala se s úsměvem na Ami. Ta rovnala stoly a zároveň je prohledávala, zda tam někdo něco nezapomněl. Dneska nikam nespěchaly, takže to mohla dělat pomalu a poklidně.

„Zní to dobře. Hádám, plánuješ nějakou zkoušku odvahy!“ vyhrkla a hodila po Mai umělohmotného pavouka, kterého našla v lavici jednoho jejich spolužáka. Zřejmě s ním chtěl děsit děvčata. Na Mai to rozhodně působilo, protože vyjekla u ní neobvykle vysokým hláskem. Když si uvědomila, že to byla jen umělohmotná hračka, tak s ďábelským úšklebkem vrhla po Ami houbou na tabuli, co měla v ruce. Ta se ji na poslední chvíli vyhla, ale dveře před kterými v ten moment stála a od kterých se měla houba odrazit, se najednou otevřely a objevila se v nich Mahiko-sensei. Teď jí její černé sáčko zdobila bílá prašná skvrna a její obličej polil nechápavý výraz.

„Co-?“ podívala se na děvčata ve třídě.

„Ups.“ špitla tiše Mai-chan a už se hnala k učitelce s velkou omluvou a vysvětlením. Ami si stoupla vedle ní a taky se omluvila.

„To je v pořádku děvčata. Jsem ráda, že se alespoň trochu bavíte, když...“ zbytek věty nechala nevyslovený a ve třídě v tu chvíli zavládlo tiživé ticho plné porozumění, soucitu a smutku.

„Mahiko-sensei?“ přerušila to ticho Ami.

„Ano, Karasu-san.“ vyzvala ji její učitelka.

„Nevíte, jak daleko je policie s vyšetřováním?“ vyslovila otázku, která trápila poslední dny snad každého – kdo nebyl s policií v kontaktu. Smutně se na ni pousmála.

„Bohužel, zatím nám nic určitého neřekli, jen že vraha určitě dopadnou.“ dívala se přitom odhodlaně na obě děvčata, která si vyměnily starostlivé pohledy. Stále tu byla možnost, že někdo z jejich kamarádů nebo ony samy zemfou hroznou smrtí.

„Ta policie je na nic,“ postěžovala si Mai-chan. Učitelka se na ni zamračila.

„Slyšela jsem, že na tom případu dělá nejlepší detektiv v našem okolí, takže strach mít nemusíte.“ řekla Mahiko-sensei s káravým pohledem upřeným na Mai-chan. Ta při slovech 'Nejlepší detektiv' zpozorněla. Ale to nebyla jediná i Ami to zaujalo a ještě někoho, kdo byl v ten okamžik ve třídě. Za děvčaty se pohnul temný stín a vydal ze sebe tichý chichot, který se proměnil v pobavený smích, který nikdo neslyšel, a jedinou stopou jeho existence byla houba na tabuli, která stále ležela na zemi. Ta se tiše, nepozorovaně chvěla, a když ve třídě už nikdo nebyl, vzlétla do vzduchu a rozbila okno.

12 - Yoshima Shin

Po tom, co se vrátil domů, ho čekala večeře v podobě kuřecího kari, které jako jediné jídlo dokázala jeho sestra připravit, aniž by přitom zničila kuchyni a taky jedna podivuhodná událost, co se jí stala ve škole. Když mu to celé vyprávěla, nervózně rukama svírala příbor a tvářila se, že ani ona sama svým slovům nevěří.

„Já vím, je to hloupost a musí to být asi zapříčiněno tím vším, co se teď děje...“ vytratil se jí hlas, jak nevěděla co dál. S Akemi toho už zažil mnoho, řekněme 'zvláštního', ale nikdy si neuměl představit, že by jeho sestra mohla taky vidět 'ty věci'. Natáhl přes stůl ruku a položil ji na hřbet ruky své sestry.

„Věřím ti.“ počkal až vyhledá jeho pohled, než pokračoval dále. „Pokud říkáš, že jsi něco viděla, tak jsi to určitě viděla.“ Pousmál se na ni, a když mu úsměv oplátila, sice plaše, tak se zamyslel nad vším, co mu pověděla zatím Akemi o tom případu.

„Ah, bráško, ten zítřek...“ nakousla a vrátila ho tak zase rychle do reality. Ale co, proč se s tím teď zatěžovat, když večer bude mít času dost, teda času co by měl věnovat učení.

„Ano?“ pobídl ji a stáhl ruku, aby se mohl pustit do jídla.

„Půjdeme tam hned po škole?“ zeptala se.

„Jo, chtěl bych vás totiž někomu představit.“ věnoval ji záhadné pousmání a zaplnil si ústa kouskem kuřecího s rýží.

„Koho?“ začala hned vyzvídat. Až se málem z téhle její reakce zakuckal. Očekával ji, ale nečekal, že kvůli tomu převrhne konvici na čaj, jak se k němu blíže nakloní, aby ji neunikla žádná jeho slova.

„Klid, klid. Jen jednu svoji... ehm, kamarádku.“ smál se a přitom jí pomáhal chytat vodu rozlévající se po stole značnou rychlostí. Jenže jakmile vyslovil slovo 'kamarádku' zarazila se a v očích se jí objevily hvězdičky.

„Ty máš holku?!“ vyhrkla nadšeně. Natož jak hrozně vypadala před chvílí, teď téměř zářila a bylo vidět, že nálada se jí značně zvýšila. Škoda, že jí budu muset tuhle dobrou náladu zničit, pomyslel si sklesle Shin. Nadechl se a vzdal snahy nepustit vodu na zem.

„Není to moje holka. Je to jen kamarádka a taky sestra detektiva, co vyšetřuje ty sériové vraždy.“ vysvětlil ji pomalu a klidně. Rozjařený pohled jí téměř okamžitě zmizel z tváře a nahradila ho zklamání a rozladěnost ze jeho slov.

„Aha,“ špitla a odběhla hned do kuchyně pro nějakou utěrku, když si všimla vody kapající na podlahu. To tiché kap, kap, kap se Shinovi zářvalo hluboko do mozku, jako předzvěst něčeho většího a děsivějšího. Po chvíli se jeho sestra vrátila i s kouskem nějakého hadru a hned se dala do uklízení. Pro dnešek už ji nebude ničím dalším zatěžovat, i tak je toho na ni moc.

13 - Unknown

Tiché kroky v temné noci se rozléhaly okolo, ale nikdo je neslyšel. Teda nikdo kromě osoby, co je vydávala. Prázdnou ulicí se neozýval dokonce a cvrkot hmyzu nebo jakékoli známky toho, že by v okolí byli psi či kočky. Bylo naprosté ticho, až z toho běhal mráz po zádech. Jenže to té bytosti, která se tou ulicí tak pozdě v noci toulala, vůbec nevadilo. Milovala to ticho, tu temnotu. Na jedné křižovatce, kde se nepozorovaně vmotala do jednoho zpozdilého hloučku, který se zřejmě vracel domů z nějakého večírku, vzhledla ta postava k nebi. Hvězdy byly dnes v noci dobře viditelné, čehož si, k pohoršení oné bytosti, lidé kolem ni nevšimli. Ale nechala je být, tedy jen do doby než se na další křižovatce rozdělili. Neviditelná postava si vybrala nejmladšího z nich, toho co šel sám i když to pro něj mohlo být nebezpečné. Vůbec si neuvědomoval, že někdo

kráčí za ním v jeho stínu a s klidem ho pozoruje, aniž by se bál odhalení. Hustý, teplý vzduch proťal sladký smích oné bytosti, což přimělo mladíka zastavit se a ohlédnout.

„Ah, vylekala jsi mě.“ řekl, když spatřil mlhavý obrys nějaké postavy ve stínu. Sám přitom stál přímo pod prudkým světlem pouliční lampy. Zřejmě si myslel, že bytost před ním je jen nějaká jeho kamarádka nebo možná ztracená dívka, ale vůbec netušil, že je to jeho smrt.

Ubohá poslední slova, pomyslelo si to něco, než se zběsile vrhlo na svou oběť. Mladím, nestačil z úst vypustit již ani hlásku, když do něj prudce vrazila neznámá bytost a rozervala jeho tělo na kousky s ladností, která tomu všemu dodávala na děsivosti. Její nehmotná schránka přitom dokázala působit lépe než-li jakýkoli nůž nebo cokoli jiného a navíc nezanechávala za sebou vůbec žádné stopy. No snad, až na ty krvavé. Pouliční lampa v blikotu teď osvětlovala své okolí lehce narudlou září a odhalovala tak hrůznou scénu pod ní. Ruce, nohy, vnitřnosti nic z toho se nedalo jistě poznat a už vůbec se nedalo poznat, o koho se jedná. Jeho hlava se přitom všem cupování na kousky zakutálela někam do nedalekého křoví. Bytost se nad ní sklonila a s šilným smíchem ji vzala do obou rukou.

Ještě chvíli, ještě chvíli, křičela němě v tom uši drásající smíchu. Měsíc osvětlil její bledou tvář pokrytou krví. Stočila k němu blahosklonně pohled svých dvou rudých očí, očí patřících démonovi a ne člověku. Tohle něco jen vypadalo jako člověk, ale nebylo jím ani zdaleka. Když rudá záře v těch očích zmizela a nahradila je jejich typická barva, pohled té bytosti putoval zase zpátky k hlavě toho mladíka. Odhodila ji zpátky na místo, kam se zakutálela a zaměřila se více na temnou oblohu bez jediné poskvrny. Ze rtů jí přitom začala samovolně unikat tichá slova písně...

Yurikago no uta wo, kanariya ga utau yo...

14 - Kawai Mai

Po škole se hned všichni vydali do zábavního parku, kde se měli setkat s bratrem Mika-chan. Cestou jim řekla i o tom, že je miní představit nějakou jeho kamarádku.

„A kdo je to?“ zeptala se hned Ami-chan.

„To nevím, nechtěl mi to říct.“ odpověděla Mika-chan, „Ale prý je to sestra detektiva, co vyšetřuje ty sériové vraždy.“ dodala, když zatočili ke vchodu do parku.

„Vážně?“ vyhrkl Akira-kun a začal se rozhlížet po Yoshima-sanovi stejně jako ostatní.

„Jo,“ špitla Mika-chan. Docela brzo jejího bratra našli. Stál kousek od pokladny spolu s nějakou asi o hlavu menší dívkou. Měla světle hnědé vlasy a na sobě bělavé šaty, a protože k nim stála zády více toho neviděli.

„Ahojte lidi!“ přivítal je, „Chtěl bych vám představit Tsubasu Akemi-san.“ ukázal na drobnou hnědovlásku. Všechny hned zaujaly její fialkové oči. Chvilku jim trvalo, než zareagovali a řekli ji i svá jména. Pak vstoupili do parku a šli si koupit něco k pití a porozhlédnout se jakou atrakci vyzkoušejí jako první.

„Takže váš bratr je prý detektiv,“ načala Mai. Tsubasa-san se na ni podívala.

„Jo, a právě dělá na případu, do kterého tak nějak patříte i vy...“ řekla téměř šeptem, „Shin-san mi vyprávěl o tom, co jsi včera viděla Mikaso-chan.“ dodala pevnějším hlasem a zaměřila se na jejich kamarádku.

„Opravdu? No, to se mi asi jen zdálo. Přeci jen mi, nám všem zemřela kamarádka a ke všemu to byla už pátá oběť z naší školy, takže...“ začala to vše vysvětlovat, ale Tsubasa-san ji přerušila.

„Podle mě to co jsi viděla bylo skutečné. Jen si to stejně jako ty neumím vysvětlit.“ pousmála se na ni smutně, „Víš, i když to bude znít možná neuvěřitelně, já mohu vidět duchy.“ Tímhle všechny vykolejila, ale bratr Mika-chan, který byl k takovým věcem většinou skeptický se tvářil vážně. Trochu jim tuhle tu Tsubasiinu schopnost přiblížili a řekli jim i vše o tom případu sériového vraha. I o tom, že se ráno našlo tělo další oběti, tedy přesněji to co z něj zbylo.

15 - Sakamoto Akira

Potom co se dozvěděl, že by mohl skutečně vidět ducha Kaori-chan potřeboval být na chvíli sám. Rozhodl se jít koupit zmrzlinu. Jediný kdo ji chtěl taky byla jenom Mai-chan. Ještě nebyl ani u stánku se zmrzlinou, když si všiml povědomé postavy, které kráčela kousek od něj.

„Kei-san?“ vykřik a vrhl se za krátkovlasou černo vláskou podobně oblečenou jako Ami-san. Otočila se překvapeně na něj a pak se mírně usmála, když poznala svého spolužáka. Ten úsměv byl stejný jako na té fotce, ale naživo to bylo více kouzelnější. Bože, co by si o mě pomyslela Kaori-chan?, projelo Akirovi myslí, když si uvědomil, jak moc se mi Kei-san

líbí.

„Sakamoto-sane,“ pozdravila ho a vesele pozorovala, jak ztraceně vypadá.

„Jsem rád, že jsi tu. Právě jsem šel koupit zmrzlinu. Dáš si?“ ukázal směrem ke stánku.

„Pistáciovou.“ špitla.

„Dobře, počkej tu na mě.“ otočil se a běžel koupit tu zmrzlinu. Úplně zapomněl, že Mai-chan taky nějakou chtěla. Kei-san na něj počkala a pak si s díky převzala o něj svoji zmrzlinu. Vypadala spokojeně a tak nějak šťastně.

„Co hezkého se ti dnes přihodilo, že se tak usmíváš?“ zeptal se jí cestou k ostatním.

„Po dlouhé době jsem se dostala do zábavního parku.“ stočila k němu pohled svých oříškových očí. Tohle je asi odlišuje, pomyslel si s úsměvem. Ted' už úplně zapomněl na to, že ještě před třema dny měl nějakou přítelkyni. I kdyby měl nějakou i ted' hned by se s ní rozešel, jen aby mohl být s Kei-san.

„Kei-san, měla by ses takhle více smát, i když ted' na to asi není ta nejvhodnější doba...“ trochu se mu zapletl jazyk, až se nad sebou zastyděl. Co to proboha říkal, za nesmysly? Nemohl uvěřit vlastním slovům. Zmateně se na něj podívala, než ji obličej potemněl a posmutněl.

„Chápu, Sakamoto-sane. Ještě jsem ti vlastně neměla možnost popřát upřímnou soustrast.“ mluvila tiše, ale on stejně její slova slyšel.

„Díky, a říkej mi prosím Akiro.“ pousmál se na ni.

„Dobře, Akiro.“ naklonila hlavu ke straně a zase se na něj usmála. To už došli k ostatním.

„Kei-san!“ vyhrkly Mikasa-san i Mai-chan dohromady a hned k ní běžely ji přivítat.

„Jsi v pořádku?“

„Jak se cítíš?“ ptaly se jí.

„Dobře, dobře. Je mi skvěle“ odpověděla jim a šla rovnou za svou sestrou, která ji objala. Něco na tom objetí bylo zvláštní. Jakoby se před nimi ukázovala pravá síla dvojčat. Ami-san byla ještě z předchozích zpráv rozrušená, a když spatřila sestru vypadala ještě více rozušeně. Bylo vidět že ji něco vyděsilo a to pořádně.

„Myslela jsem, že zůstaneš doma. Kdyby jsi mi řekla, že sis to rozmyslela, tak bych pro tebe došla. Neměla jsi chodit samotná, co kdyby se ti něco stalo.“ vysypala krátce nato ze sebe plačtivě.

„Ale klídek Ami, nic mi není a cestou jsem narazila na Akiru, takže jsem celou cestu nešla sama.“ klidnila ji Kei-san s mírným úsměvem.

„Ty se směješ Kei-san, takže ti je už opravdu dobře, co?“ skočila jim do toho Mikasa-san. Nato jen vesele přikývla, pak ji seznámili s Tsubasou-san a Yoshimou-san a pověděli ji něco o tom, co si říkali předtím než dorazila, aby byla v obraze.

16 - Karasu Kei

Všichni se o ni živě zajímali a pořád ji kladli otázky. Držela se v těsné blízkosti své sestry, hned vedle ni šel trochu zasněně Akira. Líbilo se jí, že o ni začal jevit zájem, jen kdyby nebylo nedávných událostí... povzdechla si. Kdyby se dala minulost zvrátit, tak by si s ním i něco začala, ale takhle... Raději to nechám v rukou osudu, řekla si s mírným pousmáním a dál se snažila si alespoň nějak užít den v zábavním parku se svojí sestrou a kamarády. Mai-chan si na ruském kole začala dobírat Akiru, že se mu líbí Kei-san. Tenhle holý fakt se pokoušel zapírat jen pár prvních momentů, pak se se slovy 'No, dobře. Máš pravdu...' vzdal.

„Eh? Měl by ses stydět Akiro!“ vyhrkla Mai-chan, „Kaori-chan je po smrti teprve tři dny a ty už myslíš na jinou?“ zpytovala jeho svědomí. Zrdceně se svezl na na lavičku v kabině ruského kola. Kei je pozorovala trochu posmutněle, ale pak ji přišlo divné, že je vedle ni ticho a tak se otočila na svoji sestru, která si sedla k ní, když nastupovali. Vyráz její tváře byl takřka nepřítomný.

„Ami?“ dotkla se mírně jejího ramene. Cukla sebou a jejich oči se střetly.

„Kei, ah promiň trochu jsem se zamyslela.“ řekla s úsměvem a pohlédla ven sleněným výklenkem. Byli už skoro na samém vrcholu a tak viděli z lidí jen velký rej brouků. No, i když tihle byli stále dosti velcí. Dole stáli a čekali na ně ostatní. Mikasa se vždy vysokých míst bála, tak se s nimi nesvezla a její bratr zůstal s ní a s Tsubasou-san. A právě na ni se Amiiny oči upřely, stejně tak jako podivně fialkové oči na přímo na ni. Jakoby spolu mohli komunikovat pomocí myšlenek.

„Je to nádherný výhled.“ špitla Kei a Ami jen přikývla.

„To je,“ dodala Mai-chan, která se trochu uklidnila.

„Tady nahoře se zdají všechny ty hrozné věci, co se dějí, jen jako malá smítka prachu, která můžeme jednoduše odfouknout.“ řekla Akira. Všechny tři se na něj nevěřicně a nechápavě otočily.

„Co jsi to řekl?“ zeptaly se ho sestry zároveň s Mai-chan. Jen se na ně nesměle usmál.

17 - Yoshima Mikasa

Zatímco ostatní seděli na ruském kole, si Mikasa i s jejím bratrem a Tsubasou-san povídali. Tsubasa-san toho věděla hodně o nadpřirozených věcech a hlavně o duchách a přízracích. Celou dobu se snažila přemýšlet o tom, co ji Mikasa řekla o tom, co viděla. Ten tmavý stín, který se vetřel do jejich třídy a skláněl se nad Karasu-san.

„Možná to nic nemuselo být.“ řekl Shin Tsubasa-san se na něj zamračila.

„Přízraky se jen tak neukazují. Třeba karasu-san někdo právě umřel v rodině nebo... ale to je nesmyslné.“ pokárala ho, ale nedopověděla, to co chtěla říci.

„Nebo co?“ obrátila se na ni Mikasa naléhavě. Musela to vědět. Musela vědět, co by ten přízrak mohl sebou přinést. Co by se mohlo stát další její spolužačce...

„Nebo by to mohlo znamenat, že ona brzy umře.“ odpověděla ji, „Ale to si nemyslím, že by bylo moc pravděpodobné. Karasu Ami je plná života, ledaže by se měla stát další obětí toho vraha.“ dodala spěšně. Ano to byla jedna možnost. Mikasa se ohlédla po přicházející čtveřici.

„Mika-chan, škoda, že jsi nebyla s námi.“ vykřikovala Mai-chan.

„Mikaso-san, co kdybychom šli společně pro nějaké pití?“ navrhla ji Kei-san a přitom ji chytla pohotově za ruku. Její milý úsměv zahanal všechny špatné pocity a slova a vykouzlil ji na rtech její vlastní bezstarostný úsměv.

„Jistě, hned budeme zpět.“ vyhrkla spěšně a obě se hned rozběhly k nejbližšímu stánku nebo automatu, kde by koupily pití. S Kei-san se cítila dobře a vždy ji svým způsobem obdivovala, i když se předtím ve škole mockrát neobjevila a usmála se teprve dneska, tak byla něčí zvláštní, vyjimečná. Ale dřív než se Mikasa dostala k tomu automatu na pití, ji něco přimělo zastavit a otočit se do tmavější a zcela opuštěné uličky. Nevěděla co, ale něco cítila a to něco nebylo zrovna moc dobré a milé. Popošla pár kroků dále do té uličky a hluk parku za ní podivně utichl. Sevrěla obě ruce v pěsti na své hrudi a snažila se dodat odvalu k dalšímu kroku a tihcé otázce.

„Je tu někdo?“ zeptala se do toho dráždivého ticha. Nic. Nedostalo se jí vůbec žádné odpovědi. Trochu se uvonila, spustila paže podél těla a vydechla zadržovaný vzduch. „To se mi muselo jen něco zdát.“ řekla si pevně a už se chystala najít ostatní když...

Yurikago no uta wo; kanariya ga utau yo; nenneko nenneko nenneko yo~ ... Tichý zpěv se nesl ztichlou uličkou a drásal její uši, sladký tenký hlas, který ji byl nějakým způsobem známý ji rval duši na kousky a zanechával ji ponechanou napospas jejímu strachu. Yurikago no ue ni; biwa no mi ga yureeu yo~ ...

„Ehm, Mikaso-san?“ ozvalo se jí za zády a něčí ruky se dotkla jejího ramene. Vyděšeně sebou cukla a skončila tím nenadálým pohybem nazemi. Vzhlédla a spatřila podivný výraz Kei-san. „Jsi v pořádku? Dělal jsem si starosti, když jsem zjistila, že nejsi za mnou.“ natáhla k ní ruku. Rozechvěle ji přijala a za její pomoci vstala.

„Jo, já jen...“ Jen, co? ptala se sama sebe. Co to bylo?, myšlenky se jí v hlavě míhaly neuvěřitelnou rychlostí, ale ani jedna nedávala smysl.

18 - Tsubasa Akemi

Dnešní den pro ni byl docela vytěžující. Do chvíli, než přišlo ti dvojče Karasu-san, se vše vyvíjelo bez problémů a nezdálo se, že by někomu ze skupinky středoškoláků něco hrozilo. Ale nad Karasu Kei se vznášel dusivý opar smrti. A to mohlo znamenat jediné, že brzy zemře. Jenže Akemi nevěděla, jak jí to má říci a navíc ani neměla možnost si s ní popovídat o samotě, nebo s její sestrou. Ta ji zase celou dobu sledovala se zvláštním pohledem, jakoby tušila, co má Akemi na jazyku. Bylo to podivné a trochu i děsivé. Jednou potkala muže, který měl stejný pohled jako Karasu Ami, ten vědoucí pohled se nedá zapomenout. Chvíli s ním pracovala a něco tak o něm zjistila. Byl podezřelý z vraždy jednoho mladého páru. Tehdy ji vyrazil dech svoji otázkou, zda je taky vidí. Měl stejnou schopnost jako ona, že by Ami-chan... Tak proč mi nic neřekla, když jsem všem řekla o svých schopnostech?, překřičela všechny ostatní myšlenky.

„Co se děje, Akemi?“ vytrhl ji z úvah mužský hlas. Otočila se po něm a spatřila černé vlasy a dvě modré oči s podobným efektem hypnózy jako mají ty její.

„Tos nemůžeš normálně zaklepat, než někam vlezeš?“ zeptala se trochu pobouřeně, čímž se jen snažila zakrýt svoje zděšení nad náhlým zjevením bratra v jejím pokoji. Pobaveně se na ni usmál.

„Klepal jsem, ale ty jsi neodpovídala, tak jsem si děla starosti.“ odpověděl naučeně. Takhle to bývalo často, když byl doma na návštěvě. Rei se už dávno odstěhoval do svého vlastního bytu, jen ona zůstávala v jejich rodném domě, kde vyrůstali, aby se starala o nemocnou matku. O otce už dávno přišli, a to při automobilové nehodě. Tehdy přišla Akemi na svůj velký dar a jediný kdo ji věřil, byl její bratr.

„Promiň, dneska jsem se setkala s těma středoškolákama.“ řekla a vyzvala ho, aby si sedl na židli u psacího stolu, ona sama si přesedla ze země na postel.

„A?“ zeptal se klidně. Byla mu vděčná, že se k ní choval stále jako ke své sestře i přes jejich pracovní vztah.

„Jedna dívka bezy zemře, ale nevím zda bude obětí nebo to bude ta její nemoc...“ povzdechla si. Chtěla by to vědět, aby jí mohla pomoci a případně ji zachránit před tím sériovým vrahem.

„Hm,...“ zamyslel se její bratr, „Jak se jmenuje?“ vypadlo z něj nakonec.

„Karasu Kei,“ nadiktovala mu i další informace, o které si řekl. Slíbil jí, že se na tu dívku podívá a dá jí sledovat, aby se jí nic nestalo.

19 - Unknown

Temný stín se vynořil ze zdi ložnice Yoshimi Mikasy a došel až k posteli, kde dívka poklidně spala. Stín se mírně naklonil a temně se zasmál. Smál se ale tak tiše, že ho vůbec nikdo neslyšel, jen dívka pod ním sebou lehce cukla. Sklonil se ještě níž, až k jejímu uchu a ...

Yurikago no uta wo; kanariya ga itai yo; neneko neneko neneko yo~ Yurikago no ue ni; biwa no mi ga yureru yo~ ... Dívka se se zděšením posadila a začala se rozhlížet okolo a poslouchat, zda něco neuslyší, ale bylo ticho. Jen sem tak se nějaký hluk z ulice dostal přes onko do jejího pokoje. Někde štěkal pes, kolem projelo auto... trochu se uklidnila a ani si nevšimla zlomyslného úšklebku temného stínu stojícího v rohu postele.

„To se mi muselo něco zdát,“ řekla přesvědčeně a lehla si zpátky do postele s úmyslem znovu spát. Ale stín neměl v plánu ji nechat v klidu spát. Sklonil se zase blíže k ní a začal zase zpívat tu nevinou ukolébavku...

Yurikago no tsuna wo; ki nezumi ga yusuru yo; neneko neneko neneko yo~ ... dívka vyděšeně otevřela oči, ale neodvážila se tentokrát posadit nebo se jakkoli pohnout. Jen s děsem naslouchala tomu nelidskému hlasu, který ji zpíval přímo do ucha. Kdo by si pomyslel, že taková dětská písnička dokáže někoho vyděsit, pomyslel si stín radostně. Když už ho vidí, chtěl jí dát jasně najevo, že je další na řadě. A to se mu povedlo. Jak si myslel, ne jenže ho vidí, ale i slyší. I když její schopnosti jsou dosti slabé, když ho vidí pouze jako stín...

20 - Karasu Ami

Kei si nadšeně sedla do své lavice, konečně se dostala zase do školy. Všichni se na ni a její sestru dívali s mírným překvapením, protože tohle bylo poprvé od jejich přestoupení, co byly ve škole obě dvě. Ami z té vši pozornosti byla nespavá, jen Kei si to užívala, i když se toho od poslední návštěvy školy událo hodně věcí. Naposledy tu byla ještě, když Shirai-san byla naživu, někdy před týdnem a půl. Kromě jedné prázdné lavice v téhle třídě se nic nezměnilo. Ona se sestrou navštěvovala první třídu třetího ročníku, v druhé byla taky jedna volná lavice a v třetí třídě byly dokonce tři prázdné. Ale tohle vše teď nebylo vůbec podstatné. Kei se podívala do lavice před sebou, kde na stole podřimovala Mikasa-san. Starostlivě se naklonila přes svoji lavici a poklepala jí na rameno. Mikasa sebou polekaně škubla a otočila se na ni. Vypadala jakoby snad viděla ducha.

„Co se děje, Mikaso?“ zeptala se jí Kei. Ta jen překvapeně zamrkala a unaveně si zívla.

„Vypadá to, že tu měl někdo večer mejdan a nám o tom neřekl.“ objevila se tam zničehonic Mia-chan, až i Kei polekaně sletěla z židle.

„Co- ?“ vyjekla Mikasa.

„Oh, pardon, vylekala jsem vás?“ prohodila jakoby nic a sedla si na Amiinu lavici.

„Tohle už nikdy nedělej.“ odpověděla jí Kei.

„Co se to tu děje?“ ozval se Akira, který před chvilkou vešel do třídy. Prohlédl si starostlivě Kei, která si už stačila zase sednout do lavice a pak i Mikasu, která vypadala, že v noci sotva spala.

„Tak jak Mika-chan?“ naléhala Mai-chan.

„Nepořádala jsem žádnou párty. Jen jsem nemohla spát.“ svoje slova zakončila pořádným zívnutím.

„Jakto?“

„Copak tě to, co řekla ta Tsubasa-san, tolik vzalo?“ ptaly se jí hned zároveň Mai-chan i Ami.

„Já jen, měla jsem pocit, že je někdo v mém pokoji a sleduje mě...“ špitla tiše Mikasa. Všichni čtyři její kamarádi zalapali po dechu.

„Myslíš, že by to mohl být ten stín?“ zeptal se Akira. Mikasa se na něj podívala, oči plné zmatku, strachu.

„Nevím,“ řekla. Kei mohla přímo cítit její pocit stísněnosti, vstala, přešla k Mikase a objala ji. Její kamarádka nejdřív znehybněla, překvapená Keiiným počítáním, ale pak ji pevně objala a rozplakala se.

„Můžeš dneska přespat u nás.“ usmála se na ni Kei a zahnala tak většinu jejich slz. Mikasa jen přikývla.

21 - Kawaii Mai

„Hm, když už mluvíme o tom přespávání,“ ozvala se Ami-chan a Mai hned došlo, na co zapomněla včera.

„Jo to jak jsme si říkali o tom velkém přespávání u vás!“ vyhrkla Mai a nadšeně, všem pověděla svůj plán. Chvilkou na ni všichni jen zírali, protože v tom plánu byl i Akira-kun. A než stačili ostatní něco říct, tak zvonilo na hodinu, takže museli počkat až do další přestávky.

„Takže, jak?“ zeptala se Mai.

„Já myslím, že by v tom neměl být problém.“ řekla Kei a podívala se na Ami, která vypadala zamyšleně.

„Máme jeden pokoj pro hosty, kde by mohl spát Sakamoto-san.“ promluvila po chvilce Ami-chan a Kei jen přikývla.

„Bude to pro tebe nějaký problém, Aki-kune?“ všechny děvčata se otočily k Akirovi a napjatě očekávala jeho odpověď.

„Ne, neměl by být.“ řekl trochu nervně, „A rodiče budou i v klidu, když nás bude pohromadě více.“ dodal. V tom s nemínil. Zatím si vrah vybíral jen osamocené oběti. Žádní svědci, žádné stopy, co by pomohly k dopadení pachatele. To jim včera řekla Tsubasa-san taky.

„Tak dobře, zítra po škole všichni půjdeme ke Karasovým na mejdlo.“ zajásala Mai, ale Ami -chan i ostatní ji zarazili.

„Žádné mejdan nebude!“ okřikl ji všichni, a pak se dali do sborového smíchu. Alespoň nějak se jim podařilo zlepšit tu dusnou atmosféru, která na ně poslední dobou padala často.

22 - Yoshima Mikasa

Hned po škole se společně s Kei-san a její sestrou vydali k ní domů, aby si vzala nějaké věci na převlečení a nechala vzkaz pro svého bratra. Napsala mu, že tedd' dva dny přespí u Karasových a pro jistotu mu napsala i adresu a telefoní číslo k nim domů. Kdyby náhodou, měla už od rána takový špatný pocit, i když mu nechtěla dávat nějaký větší význam, tak se ji nechtěl pustit. Čím blíže byla k domu svých spolužaček, tím více měla dojem, že už se domů nevrátí. Zatřásla hlavou, aby tyhle myšlenky vyhnala a mohla se v klidu a normálně bavit se svoji kamarádkou, která se na ni nepřestávala povzbudivě usmívat.

„Tak tady budeš dneska spát.“ řekla Kei-san a ukázala ji docela velký pokoj s jednou postelí pod oknem, velkou skříní na oblečení a psacím stolem se židlí na jedné straně a s drobnějšími komodami a poličkami plných knih na straně druhé. Uprostřed ležel chlupatý kobereček a na něm jedna rozečtená kniha.

„Páni,“ vydechla. Sama měla malý skromný pokojík, tohle bylo pro ni jako ráj.

„Líbí? Tohle je můj pokoj, Ami má vedle, ale stejně je furt tady.“ poukázala na svoji postel. Přešla k ní, vložila ruce do oválného otvoru uprostřed postele a zatáhla. Ihned se lehce vysunula další pohodlně vypadající postel.

„To je chytré.“ řekla Mikasa a prohlížela si i dále pokoj své kamarádky. Knoha na zemi nesla název 'Duchové kolem nás'. Zvláštní knížka, pomyslela si Mikasa a vzala ji do rukou, aby si ji lépe prohlédla. Přitom si všimla jména autora.

„Karasu Natsume,“ šeptla to jméno.

„Naše máma,“ řekly obě dvojčata naráz smutným tónem.

„Ona se zajímala o duchy?“ zepala se jich.

„Tak trochu.“ odpověděla Ami a vzala si od ní tu knihu. Vypadala opravdu smutně a sklesle. „Půjdu dolů pomoci tetě s večerí.“ řekla a hned se vypařila. Mikasa jen překvapeně zamrkala.

„Měla mámu opravdu ráda.“ ozvala se vedle ní Kei.

„A ty?“ pohlédla na ni Mikasa.

„Taky, ale už jsem se přes jejich smrt přenesla.“ odpověděla jí s mírným úsměvem.

„Aha,“ otočila se a posadila na rozdělanou postel, Kei si k ní hned přisedla.

„Abych ti odpověděla na předešlou otázku. Ano, naše máma se zajímala o duchy a pak jak vidíš i vydala jednu knihu.“ rozpovíдалa se její kamarádka, „Víš, ona měla asi stejnou schopnost jako Tsubasa-san, ale nevím to jistě. Bylo nám 8, když rodiče zemřeli.“

„Cože?“ vyhrkla Mikasa překvapeně. „Vaše máma viděla duchy?“ Kei se jí snažila uklidnit.

„Jo, ale my z toho jejího daru nic nemáme.“ řekla s velkým úsměvem, který zřejmě značil úlevu. Pak se dále bavily už o něčem jiném, než o tomhle trochu strašidelném tématu.

23 - Unknown II

Tajemná postava si sedla na okraj postele, kde spokojeně spala Yoshima-san. Sledovala jak dýchá a hlídala její ničím nerušený spánek. Zaslouží si pořádně se na ten zítřejší den vyspat, protože ji a její kamarády čeká opravdu náročná noc. Pohládila ji lehce po vlasech. Nějakým způsobem ji připomínala její zesnulou dceru, která se tomu všemu stala první obětí. Od té doby je z ní dobrá a děsně užitečná loutka, ale tentokrát to nenechá být a postaví se tomu. Té obludné věci, co ji vzala dceru a pak se smíchem pozorovala, jak se hroutí a odmítá žít dále. Ale její život je bohužel velmi důležitý, protože jako jedna z mála je dobrou schránkou pro ten... ten stín, co s ní tak dlouho žije a co ji donutil zabít... a to i vlastní dítě... našťavaně zkroutila rty a sevřela bezmocně ruce v pěst. Po tvářích se jí začaly řinout slzy. Ozvaly se tiché kroky a dveře pokoje se otevřely. Stočila k nim rychle pohled, aby se ujistila kdo v nich stojí.

„Ahm, t-teto?“ špitl dívčí hlas a drobná postava pomalým ospalým krokem došla až k ní. Byla to Ami, mladší z dvojčat a ta která zdědila schopnosti po své matce, i když to nikomu neřekla. Její teta to věděla stejně jako to věděla i jejich matka. Kdoví kolik se toho v téhle malé nevinné dívence skrývá, kdyby neměla v blízkosti svoji sestru... Ne, kdyby našla dost síly, aby se svému daru postavila a přilaja ho, tak by se jí mohlo docela dobře dařit. Ale její sestra se jí snaží neustále chránit, jako správná starší sestra.

„Copak se děje, Ami-chan? Snad jsem tě nevzbudila.“ zeptala se svoji neteře, která k ní mezitím došla. Moc doufala, že to jednou nebude ona komu bude muset ublížit, protože ji začala mít dosti ráda a její ztrátu by neunesla.

„Ne, ne. Nemohu usnout.“ špitla a svezla se na zem vedle postele k tetiným nohám, o které se opřela. Teta ji pohládila po hlavě a pohledem zabloudila k spící Yoshimě-san.

„Tak pojď, dneska můžeš spát se mnou.“ vyzvala ji. Zítřek bude pro všechny dosti namáhavý, tak ať je taky vyspaná.

24 - Yoshima Shin

„Nemusíš si o ně dělat sebemenší starosti, dům Karasových teď hlídá policie.“ snažila se ho klidnit Akemi-san, po tom, co mu řekla o tom, co cítila u Karasu Kei.

„Nejdřív mi řekneš takovou děsnou novinu, a pak abych si nedělal starosti? A policie hlídá jejich dům?“ zeptal se ji, a přitom se mrkl na hodinky. Jeho sestra už dávno skončila ve škole a teď už museli být všichni její kamarádi v tom domě a v bezpečí. Snad. On i Akemi-san jeli na policejní stanici k jejímu bratrovi, který asi v tuhle chvíli hledá nějaké informace o Karasu Kei. Rozumně tomu, jak je těžké dostat se k některým údajům o osobě. Jako budoucí právní by to taky měl vědět.

„Rei je tam poslal. Jako záminku použil to, že jsou přátelé předposlední oběti. Ta poslední oběť byl její o pár měsíců starší bratranec, takže...“ vysvětlila Akemi, ale konec věty nechal vyznít. Ano, vrah si vybíral svoje oběti velmi pečlivě a všechny nepojilo jen to, že navštěvovaly střední školu, ale i to příbuzenský vztah nebo i jen to, že byly kamarádky ze školy. Ten sériový vrah zabil již deset středoškoláků a to za jediný měsíc a chystal se jistě vraždit dále.

„Myslíš, že našel něco zajímavého?“ odbočil na parkoviště před policejní stanicí a zaparkoval.

„Snad ano, a kdoví, třeba do zítřka dopadneme pachatele.“ zasmála se slabě a vystoupila z auta. Taky vystoupil a společně vešli na stanici, kde Akemi-san všichni vřele vítali a hned ji i řekli, kde je její bratr. Došli do jeho kanceláře a našli ho zahrabaného v nějakých papírech. Vzhlédl k nim a usmál se.

„Ahojte, a omlouvám se za ten nepořádek.“ řekl na pozdrav a hned se zase ponořil do papírů, jak něco hledel.

25 - Sakamoto Akira

Po škole se doma stavil ještě pro něco, než se společně s děvčaty uchýlil do domu Karasových, kde se Mikasa a Karasu-san vyřhly na přípravu večeře. Jejich teta zatím nebyla doma, podle Kei byla v práci a vrátí se kolem deváté večer. Ale nikoho to nijak nezajímalo. Mai-chan s Kei prošťřely pro pět osob a společně s Akirou se vrhli na vybrání nějakého filmu na večer. Nikdo se nechtěl dívat na horory, ty naštěstí jak se zdálo v domě Karasových ani nevedli, tak se zaměřili spíše na komedie.

„Nemáte tu nějaké anime?“ zeptala se najednou Mai-chan, která zatím zamítla všechny filmy, co Akira i Kei-san nabízeli. Teď se na ni oba překvapeně dívali.

„Já nevěděla, že jsi otaku.“ podotkla Kei a rukou vytáhla nějaké dvdéčka zezadu.

„Nejsem!“ hájila se hned Mai-chan, „Jen mě to teď tak napadlo...“ dodala ně moc výmluvně. Kei se jen pousmála a podala jí asi deset dvdéček se slovy: „Tak se mrkni,“

„Díky,“ špitla Mai a vrhla se na zkoumání a vybírání, co by se dalo přehrát. Kei se taky zajímala čistě o filmy a dvdéčka. Akira se musel trochu nad vzniklou situací pousmát, přeci jen poslední týden nebyl ten nejlepší v jejich životech. Zemřela jim drahocená kamarádka a přítelkyně a Mai-chan ke všemu tu její zmasakrovanou mrtvolu viděla. Přesto to nějakým způsobem zvládala a tvářila se jako silná holka, i když uvnitř musela plakat. V uterý, kdy měla Kaori pohřeb, který byl ale pouze pro rodinné příslušníky a bohužel ne poslední a ani první za tenhle měsíc. Zabitá dívka před Kaori byla její mladší sestra a zatím poslední oběť zase její bratranec. Nikdo se rodině nedivil, že na pohřby už raději nikoho jiného nezvou. Báli se, že si vraha pustí do domu. Ale v tomhle městě před ním snad nebyl žádný středoškolák v bezpečí. Akira raději zatřásl hlavou, aby všechny tyhle myšlenky zaplašil a podíval se na Kei-san, která se smála něčemu, co jí vyprávěla Mai-chan. Vypadala tak nějak nadpozemsky a neskutečně, připadalo mu jakoby na ni neměl právo myslet. Jakoby neměl právo si na ni dělat nějaké nároky a přesto mu její oči i její jemný smích nedával kouska klidu. Na co to proboha myslí, vždyť nedávno ztratil přítelkyni. Přelétl pohledem k tmavé ploše televize a ten pohled ho zarazil. Spatřil v odrazu totiž pohled dvou zelených očí podlitých krví. Rychle se ohlédl, ale spatřil jenom Karasu Ami-san ve dveřích do chodby. V první chvíli si oddechl, ale pak ho zarazil její upřený a ledový pohled přímo na něj. Vypadalo to, že se snaží v něm propálit díru. Byl to tak nepříjemný pocit, že se mu chtělo odtamtud utéct.

„Áhh, Ami.“ přerušila její upřený pohled Kei, která vstala a přešla k ní, „Potřebujete s snad s něčím pomoci v kuchyni?“ zeptala se a přitom se na svou sestru usmívala. Ami se na ni plaše pousmála a zavrtěla hlavou.

„Jen jsem vám chtěla říct, že v mé.. teda ve tvém pokoji, Kei je jeden obzvláště dobrý film.“ obrátila se na Mai a Akiru v očekávání, jestli by zvážili i tuhle možnost.

„A o čem je?“ zeptal se Akira. Snažil se znít neutrálně, ale to co viděl v jejích očích předtím mu stále mrazivě svíralo vnitřnosti.

26 - Yoshima Mikasa

„Tak co říkali na ten film?“ zeptala se Mikasa příchozí Ami-san, která se vtáhla spokojeně.

„Vzali ho,“ odpověděla a objala Mikasu kolem ramen.

„Vidíš, já ti to říkala.“ řekla a přitom se vrhla dále pokračovat v krájení zeleniny. V kuchyni se s Ami-san lépe poznaly a dosti si i popovídaly o různých věcech. Předtím tihla pouze k jedné z dvojčat, ale teď se jí líbilo ve společnosti obou. Byla tak milá a u nich doma byl takový krásný klid. Včera se vyspala jako nikdy. Ami zkontrolovala rýži a vzhla se na přípravu čaje, který byl jak včera poznala výborný. A přitom jí z úst mimovolně začala plynout tichá melodie. Chvilí Mikasa nic neslyšela, ale pak...

„... ~Neneko yo; Yurikago no ue ni; biwa no mi ga yureru yo; neneko neneko neneko yo~ ...“ když zaslechla tahleto známá slova ujela ji ruka a místo do zeleniny se řízla do prstu.

„Mikaso!“ vykřikla Ami hned jakomile si toho všimla a během chvilky ji dotáhla ke dřezu, kde ji ránu strčila pod proud vody. Pak se na chvíli ztratila, než se zase objevila i s nějakými obvazy a náplastmi, aby jí to ošetřila. „Co se stalo?“ zeptala

se ji mezitím.

„Odkud znáš tu písničku?“ odpověděla ji otázkou. Ami se na ni nechápavě zamračila, když ji došlo jakou písničku mysl v očích ji cosi zazařilo.

„Myslíš tu co jsem si teď prozpěvovala?“ vyřkla naprosto zbytečnou otázkou. Mikasa jen přikývla a tiše naslouchala, „Tu mi a Kei zpívala maminka, když bala ještě naživu.“ a s pohledem svých očí upřeným přímo na ni se zeptala na nejpodstatnější otázku, „Proš se na to ptáš?“ Mikasa uhla pohledem a skryla si poraněnou ruku tou druhou na hrudi. Nevěděla zda ji má věřit, nevěděla zda ona není tím kdo jí... ne to není možné. Nad čím to uvažuje Ami-san je moc milé děvče... pozvedla oči, aby se jí podívala do tváře, ale její pohled upoutalo cosi jiného. Něco za Ami-san, něco co ji naprosto vzalo dech.

„S-shirai-san...“ splynulo jí ze rtů. Ami na to nijak nereagovala, jen skopila pohled a tiše zůstala na místě, jakoby ji tohle vůbec nepřekvapovalo. Mikasa se pokusila mrkáním ten obraz setrást, setrást obraz její mrtvé kamarádky. Ale nešlo to, viděla její zelené oči podlité krví, blond vlasy nasáklé rudou barvou a rozcuchané jako by prošla bouří. Kousky masa ji padaly jak z obličeje tak i z paží a některé části jejího těla vypadaly, že je někdo jednorázově přišel na původní místo. Některé části jak si všimla dokonce chyběly. Její suché, popraskané rty něco němě říkaly, ale Mikasa nemohla přijít na to co, nedokázala odezírat ze rtů. Nedokázala...

27 - Kawai Mai

Nějakou chvíli si všichni tři společně povídali, mezitím Akira připravil dvědčko, které nakonec vybrali a následně si přisedl ke Kei-san a jejich rozhovor se stočil úplně jiným směrem, než se doposud ubíral. Mai, se po pár minutách omluvila a odešla, aby je nerušila. Viděla jak se na Kei-san Akira dívá a uměla si dát dvě a dvě dohromady. Sice se jí nelíbilo, že by měl tak brzy zapomenout na Kaori-chan, ale taky nechtěla, aby setrval ve msutku... no bylo to složité. Nechala to raději být a rozhodla se projít po jejich domě. Byla děsně zvědavá na pokoj Ami-chan. Vystoupala do patra a zastavila se u dveří, které si pamatovala jako pokoj Kei-san a prohlédla si chodbu. Byly tady ještě troje dveře. Prvně se odhodlala vydat ke dveřím naproti Keiinému pokoji. Pomalu otevřela dveře a nakoukla opatrně dovnitř. Byl to obyčejný pokoj pro hosty, který bude asi teď sloužit Akirovi, hned za sebou nezaujatě zavřela a vydala se k dalším dveřím. O kus dále v chodbě, za těmhle byl pokoj, co vypadal, že patří jejich tetě. V tom se trochu více rozhlédla, ale stejně to nebylo, to co hledala. Radostněji se vydala k posledním dveřím, o kterých nepochybovala, že je za nimi pokoj její kamarádky. Otevřela je bez rozmyšlení a plná různých nadějí. Doufala snad, že najde nějakou pikantní věc na Ami-chan, ale to co našla ochromilo celé její tělo.

Tohle nebyl normální pokoj. Okno bylo zatlučené a místnost osvětlovaly svíce, které byly snad všude a odhalovaly tak zdi pokryté zrcadly. Někde uprostřed místnosti bylo něco jako obřadní stůl. Na něm stála převrácený rámeček na fotky a nějaké mochi koláčky. V její středu byl plyšový medvídek, který se zdál docela starý s rudou mašlí kolem krku. Čekala cokoli, ale ne tohle. Pomalým krokem došla ke stolku a zvedla převrácenou fotku, aby se podívala co je na fotce, která v ní je... Ale to neměla dělat, s tím zjištěním, kterého se jí dostalo, upustila fotku na zem, kde se sklo v rámečku roztříštilo a za jejími zády se ozval smích...

28 - Karasu Ami

Tiše se dívala do země a naslouchala už snad postě slovům ducha její spolužačky. Říkala pořád to samé a pořád se snažila na sebe upozornit, teď ale nebyla Ami jediná, kdo ji viděl. Ale zdálo se, že ji Mikasa neslyší. I když to nebylo nic podivného, když se nad tím Ami více zamyslela, v matčiných zápiscích a knize se dočetla, že duchové jsou vlastně němí, že nemohou mluvit. To co vždy slyšela, byla tedy němá slova, výjevy minulosti, čas před jejich smrtí, seč tu si nepamatova každý duch. Ami se vždy snažila si duchů všimnout, nechtěla být divná nebo jiná. Tuhle schopnost měla už od dětství, kdy podobnou schopnost měla i Kei, ale pak... od doby, kdy jsou její oči čistě modré, jsou její schopnosti silnější a silnější. Teď ale byl nejvyšší čas své schopnosti odhalit, ukázat že něco ví, že něco umí. Pohlédla do vyděšeného obličeje Mai-chan. Ta se pořád nevěřícně dívala na Shirai-san.

„Mikaso, podívej se na mě,“ řekla tiše a počkala, než ji její kamarádka poslechla, „Nedívej se na Shirai-san, ne teď když tě to tak děsí. A ano taky ji vidím.“ řekla a přitom se jí dívala upřeně do očí. Mikasa vypadala, že vůbec nechápe, která bije.

„Jak... ? Co... ?“ byla zmatená. Ami ji lehce položila ruku na rameno a vlídně se na ni pousmála. Věděla jak je to těžké, co všechno si ještě možná prožije, ale divila se, že na tuhle schopnost přišla až teď.

„To nevím, ale mám podobnou schopnost už od svého narození. Stejně tak ji měla i Kei...“ řekla a poslední slova se tiše vytratila. Duch za jejími zády hned zareagoval na možnost se projevit a vkročil mezi dívky. Obě sebou trochu trhaně škubly a dívaly se na ducha jejich spolužačky, který stál mezi něma.

„Shirai-san, co...“ chtěla se na něco zeptat Mikasa, ale duch jí nenechal mluvit. Pouze naléhavě ukazoval nahoru ke stropu,

když se ozval tichý hrůzunahánějící smích.

29 - Karasu Kei

Akira se jí ptal na spoustu docela osobních věcí, což se jí docela líbilo. Vypadalo to, že se mu opravdu líbí. Nechala se unést trochu sněním o možné budoucnosti, možné... sama se tomuhle výroku musela smát. A co dneska mám narozky, tak si mohu dovolit trochu snít, pomyslela si a přitom přikývla na nějaký dotaz Akiry. Ten se ale již dlouho nevybavoval, po chvílce jejich rozhovoru se ozval děsivý a uši drásající smích, který zarazil všechna slova řinoucí se z jeho úst. Oba se hned automaticky rozhlédli kolem sebe, ale nikoho neviděli.

„Co to bylo?“ zeptal se Akira trochu vyděšeným hlasem.

„Nevím,“ špitla v odpověď Kei a při dalším zvuku se přitiskla k němu. Ale to byly jen dveře, ve kterých se objevily Mikasa a Ami.

„Jste v pořádku?“ vrhla se ke Kei Mikasa, která vypadala hrozně vyděšeně. Ami se dívala někam za ně, než jim začala věnovat pozornost.

„Kde je Mai-chan?“ bylo první, co chtěla vědět. Všichni tři, na které se dívala se kolem sebe ohlédli a zjistili, že Mai není nikde k sehnání. Mikasu to hned více rozhodilo, zdálo se že není možné, aby byla více vyděšená, ale najednou se jí do očí začaly hrnout slzy.

„Co se to tu děje?“ ptala se Kei a mírně objala Mikasu, jenž se málem zhroutila. Akira vešel do dveří, kde ho ale Ami zastavila, stále se dívající na Kei a Mikasu.

„Půjdu s tebou.“ špitla tiše a vyšla s ním prohledat dům, aby našli Mai-chan. Předtím ještě věnovala jeden pohled za obě dívky, když se tam pak Kei otočila nestačila se divit, co spatřila...

30 - Unknown

Poplašený duch Shirai Kaori křičel a bezeslova se snažil varovat svoji bývalou kamarádku a spolužačku, avšak marně. Snažit se někoho varovat, když vám odpadávají kousky shnilého masa pokaždé, když uděláte prudší pohyb... no moc to nepomůže, spíše ho tím jen vyděsíte. Shirai to ale brzy došlo a změnila své chování. Snažila se udělat vše, aby svoji kamarádku ochránila před hrůznou smrtí. Jenže přítomnost něčeho silného, ji pomalu zatlačovala někam pryč, brala ji sílu. Kei stála na místě a nic nedělala. Vypadalo to, jakoby nechtěla připustit možnost toho, co viděla. Její pohled se od prvního kontaktu očí s mrtvou spolužačkou upíral stále do země. Když po pár minutách zhasla světla v celém domě a celý ten ohavný plán se dal do pohybu, přitiskla se k sobě obě děvčata a snažily se co nejvíce uklidnit. Teď když se podívaly ven a zjistili, že je tam velká tma, došlo jim, že tady něco nesedí. Mikasa vytáhla mobil, kde na displeji viděla, že bude už skoro půlnoc, a že nemá vůbec žádný signál. Temná bytost v místnosti se samolibě pousmála. Nikdo z těch školáků si ani nevšiml, že jsou uvězněni v jistém druhu pečetě, který noc předtím vytvořila. Tohle bylo tak moc úžasné, stín, který je celou dobu sledoval, si hodlal dnešek pořádně užít. Naklonil mlhavou hlavu na stranu a zaposlouchal se do zvuků z venku. Někdo se pokouše již asi hodinu a půl dobít dovnitř, ale zatím se jim to nepodařilo. Co kdybych je potom, co tu v obýváku dodělám svoji první prácičku za dnešek, pustila dovnitř? mihlo se bytosti hlavou nadšeně. Pohledem se zasekla na Mikase a s šíleným úsměvem na tváři se přiblížila blíže.

„~Yurikago no uta wo; kanariya ga utau yo; nenneko nenneko... ~“ začala zpívat posměšně, ale zpěv se změnil v nezadržitelný šílený smích naplněný nezvladatelnou zlobu a nenávist té temné bytosti. Mikasa hrůzou začala nevěřícně vrtět hlavou a couvat pozpátku, ale o něco zakopla a skončila na zemi. Stín se k ní pomalu přibližoval a tak se ani nenamáhalo vstát, prostě jen couvala a couvala po čtyřech, dokud nenarazila na zeď. Zděšeně se podívala na ten stín, který byl stále blíže k ní. Jediné co slyšela, byl tlukot jejího splašeného srdce a dech, který se snažila alespoň nějak koordinovat. Rychle vstala a poslepu s rukou na zdi se snažila najít nějakou cestu ven. V místnosti byla tma a to ticho ji nahánělo hrůzu, více než cokoli jiného. Měla strach, ale více se teď bála o svoji kamarádku, kterou neviděla ani neslyšela. Ale bála se něco říct, bála se, že na sebe upoutá pozornost toho stínu...

„K-kei-san?“ špitla prve tiše, pak to zopakovala o něco hlasitěji. Když se chystala na svoji kamarádku zavolat, došla do rohu místnosti a za sebou zaslechla nějaký podivný šramot. Otočila se a spatřila tmavý stín asi tak velký jako ona, jak se k ní naklání a z úst mu unikají tichá slova ukolébavky jako slova smrti. Radost, kterou stín cítil, se nedala nijak popsat. Natáhl k ní nedočkavě ruku.

Možná teď... konečně... musí, musí... špitla tiše temná bytost a dotkla se chladnou rukou hlavy Mikasy, která se pomalu vzdávala jakékoli naděje a dobrovolně se oddávala smrti. To bytost moc nenadchlo. „Ne, nezemřeš tak lehce, nesmíš zemřít jen tak...“ zavrčela ji do ucha a pousmála se, když se dívce děsem rozšířily zorničky.

„Ne, NE!“ začala křičet. Tak tohle se už bytosti líbilo, takhle to mělo být. Žádná z jejích obětí, žádné z jejích pokusných kuřat zatím nevzdalo svůj život jen tak...

31 - Sakamoto Akira

Společně s Karasu-san prohlédali celé přízemí a pak se vrhli do prvního patra, kde jim už zbýval jeden jediný pokoj. Vedle Keiinýha pokoje byly jedny dveře pootevřené a zdálo se, že jimi nedávno někdo prošel. Když se k němu přiblížili, světlo v domě najednou pohaslo a rozhostila se naprostá tma, jen škvírkou ve dveřích bylo vidět nějaké světlo. Zřejmě tam byly zapálené svíce, jinak by se to nedalo vysvětlit.

„Co to...?“ řekla Karasu-san, když zhaslo světlo na chodbě, kde stáli.

„Zřejmě vypadl proud.“ snažil se ji uklidnit Akira.

„Hm,“ zněla nepřesvědčeně, ale nechala to být. Přesunula se opatrně ke dveřím a otevřela je. To co spatřil uvnitř, mu vyrazilo dech. Místnost bez oken, zdi pokryté zrcadly, po celé místnosti hořely svíce a uprostřed bylo něco jako oltář. U toho seděla Mai-chan.

„Tady jsi,“ řekl Akira a vyšel k ní. Mai-chan se na něj splašeně otočila, v tu chvíli spatřil její velké slzy a oči opuchlé od pláče. Ale jemu věnovala pozornost jen chvíli.

„Co to znamená Ami-chan?“ vstala a přešla k ní rychlým krokem. V ruce přitom držela nějakou fotku. Akira se na ni zmateně díval a vůbec nechápal co se děje. Karasu-san sklopila pohled, a když ho zase zvedla nedívala se na nikoho z nich, ale někam za ně. Když se Akira tím směrem otočil, nikoho neviděl, tak se raději rychle pohledem vrátil ke Karasu-san a Mai-chan. Ta vypadala hodně zdrceně a bylo úplně vidět, jak jí to v hlavě šrotuje. Karasu se na ni otočila a vypadalo to, že jim obou chce něco důležitého říct.

„Já,...“ začala, ale pak vytřeštila oči a pravá ruka ji rychle vystřelila do vzduchu a zakryla pravé oko. Vypadala, že ji bolí a to děsně moc. Bolestí se zlomila v pase a snažila se popadnout dech, jakoby se tu bolest snažila rozdýchat, ale nedařilo se jí to.

„Ami-chan!“ vyhrkla Mai a hned byla u ní. Fotka, co držela, ji vyklouzla z rukou a spadla na zem. „Co se děje?“ ptala se svoji kamarádky hned. Akira se chvíli rozmýšlel nad tím, jestli zvednou t tu fotografii nebo pomoci spolužačce, nakonec došel ke Karasu-san, aby ji nějak pomohl.

„To je dobrý, už to přestává bolet,“ řekla Karasu s pauzami na nadechnutí. Pak zvedla hlavu a zadívala se jim do očí. I ve světle svíček mohli vidět, že její pravé oko je lehce nahnědlé, ale ta barva se pomalu vytrácela.

„Tvoje oko...“ začal Akira, ale přerušil ho křik zezdola. Všichni tři hned zpozorněli.

„Mikasa,“ řekla tiše Karasu-san. V Akirovi hrklo.

„Kei,“ s těmi slovy se vrhl ke schodům a do obývacího pokoje, kde obě děvčata zanechali. Během té chvíle než se tak dostal, se světla v domě zase rozsvítila a tak našťěší o nic cestou nezakopl.

32 - Kawai Mai

Společně s Ami-chan seběhly schody a v těsném závěsu za Akirou doběhly do obývacího pokoje, kde se ve dveřích zděšeně zastavil. Mai se přes něj vecpala dovnitř, čehož následně litovala. V rohu místnosti ležela nehybně Mikasa. Její tělo nebylo roztrhané na kusy, teda alespoň to tak vypadalo na první pohled. Zeď za její hlavou ubyla celá od krve a vlasy měla celé od krve. Jakoby se jí zadní část lebky rozpadla na kousíčky. Ruce měla v podivných úhlech a oblečení na břiše bylo nasáklé krví. Ve tváři měla vyděšený pohled plný bolesti. Kei tam stála před její mrtvolou a vypadalo to, že vůbec nevnímá okolí.

„Bože, bože, bože...“ opakovala tiše. Byla jako v transu. Akira se rychle vzpamatoval a rázným krokem k ní došel, aby ji odtamtud odvedl. Objal ji a konejšivě něco pošeptal, ale to Mai neslyšela. Nemohla odtrhnout oči od té hrůzné podívané.

„Měli bychom zavolat policii,“ řekla po chvíli a začala bezmyšlenkovitě hledat svůj mobil, když se jí někdo dotkl a zastavil její pohyby.

„To nepomůže, není tu signál.“ ukazovala displej svého mobilu Ami-chan. Soucitně ji ještě stiskla rameno, než někam odešla a vrátila se s bílým prostěradlem, které přecs jejich kamarádku přehodila. Vypadala, že se každou chvíli zhroutí, ale přesto se snažila být silná. Mai ji celou dobu pozorně sledovala, každý její pohyb, takže si všimla i posmutnělého úsměvu na prázdné místo po jejím boku. Věnovala se tak tomu svému pozorování, že prudce nadskočila, když se za ní ozvala nějaká rána a něčí kroky po chodbě. Otočila se a vykoukla ze dveří, kde spatřila Tsubasu-san a Mikasiina bratra společně ještě s

někým dalším.

„Co se děje, Kawai-san.“ zeptal se Yoshima-san a lehkým pohybem ruky ji setřel slzy z tváře. Vypadl starostlivě a udýchaně. Mai chvíli přemýšlela, co tu dělá a kde se tu vzal, než ji došel význam jeho slov i to, že si vůbec neuvědomila, že pláče. Když jí ještě došlo, že to byla jeho sestra, co tam v místnosti v rohu ležela po bílém prostěradlem mrtvá... naplno se rozplakala a vrhla se mu do náruče. Za poslední týden viděla dvě své kamarádky a spolužačky mrtvé, ale teď... teď možná věděla, kdo za tím vším vězí... možná...

33 - Tsubasa Akemi

Seděli v kanceláři jejího bratra a čekali, jestli nakonec neosloví je, aby mu pomohli. Už mu pomoc nabízeli, když se snad již postě omlouval za nepořádek s tím, že má na starosti díky nedostatku personálu dva případy. Ale byl do své práce tak zabraný, že ho raději nechtěli už dále vyrušovat. Zrovna našel pod hromadou papíru svůj laptop a projížděl maily, zda v něm nebude již ten na který tak moc čekali. Chvilí se do něj mračil a pak zvedl hlavu. V očích měl zmatek, ale snažil se vypadat klidně.

„Jsi si jistá, že viděli Karasu Kei všichni?“ zeptal se Akemi. Ta na něj překvapeně zamžikala a přikývla.

„Všichni jsme ji viděli, proč bychom neměli?“ nechápal Shin-san. Rei si promnul znaveně oči a pak se ještě jednou mrkl do počítače, zda si zprávu přečetl dobře. Ale mýlit se nemohl. Otočil k nim obrazovku a ukázal jim obrázek asi třináctileté dívky, která se usmívala.

„Je to ona?“ zeptal se.

„Jo, i když teď ji je již šestnáct, samozřejmě.“ odpověděla Akemi. Tak trochu tušila, kam tím její bratr míří, i když si to nechtěla sama připustit.

„To by jí bylo dnes, ale to není možné, protože před rokem zemřela.“ poklepal na lištu, kde měl otevřený nějaký dokument. Byla to kopie lékařské zprávy o úmrtí. Stálo v něm, že Karasu Kei o svých patnáctých narozeninách zemřela na selhání srdce. Taky tam stálo, že problémy se srdce měla již od narození, a když se to půl roku před její smrtí zhoršilo, byla zapsána na listinu čekatelů na transplantaci. Ale pak přišlo náhlé zhoršení a po týdnu hospitalizace v noci ze 17. října na 18. zemřela. Akemi na to všechno jen zírala s otevřenými ústy.

„Ale jak...“ začal Shin-san, ale neměl slov.

„Ano, jak. Akemi, na to bys nám mohla odpovědět ty.“ otočil se Rei na svoji sestru, „Jak je možné, že se nám tu prochází mrtvá holka? A pokud je duch, tak jak to že ji viděli všichni?“ Akemi jen zavrtěla hlavou. Na tohle neznala ani ona odpověď. Pak se zasekla, jak si na něco vzpomněla.

„Teď jsou všichni u Karasových doma.“ řekla s temnou předpovědí v hlase.

„Myslíš, že to ona může být ten vrah?“ zeptal se Shin, zmateně i vyděšeně.

„Já nevím, duchové by takovou moc mít neměli, ale ona...“ naklonila přemýšlivě hlavu na stranu. Shin se tím moc dlouho ale nezabýval, místo toho hodlal jednat. Vstal a rychle se vydal ke dveřím. Na tázavý pohled Akemi řekl jen: „Jdu tam.“

„Počkej, jdu s tebou.“ sebrala si kabát i kabelku a hned stála po jeho boku a její bratr na sebe nenechal dlouho čekat.

„Já pojedu s vámi, jestli nevádí. Cestou zavolám lidem, co hlídají dům.“ řekl na vysvětlenou a všichni tři se vydali na parkoviště, kde stál Shinův vůz a pak co nejrychleji k tomu domu, kde bydlel duch...

34 - Yoshima Shin

Nechápavě držel v náruči kamarádku svoji sestry, která vypadala, že má před zhroucením. Pevně ji chytil za paže a odtáhl ji od sebe, tak aby ji mohl vidět do očí.

„Co se stalo?“ zeptal se pomalu. Tsubasa-san je zatím obešel a vešel do obývacího, odkud se ozýval tichý vzlykot. Akemi se dotkla jemně ramene Kawai-san a pak řekla nějaká slova útěchy.

„Tak Mai-chan řekni, co se stalo?“ naléhala na ni, ale pak se z pokoje ze kterého vyběhla Kawai-san vykoul její bratr a soucitně se podíval na Shina, který chvíli nechápal, co se děje, co tím pohledem myslí, než mu to došlo.

„Ona, Mi-mikasa...“ ozvalo se od Kawai-san plačtivě. To už Shin na nic nečekal a vběhl do místnosti, kde Sakamoto držel v náruči plačící Karasu Kei a v rohu místnosti stála její sestra u ... u mrtvolky zpola zakryté Mikasy.

„Ne,“ řekl tiše a pak to zopakoval o něco hlasitěji. Nechtěl tomu uvěřit, nechtěl uvěřit tomu, že je jeho malá sestřička již mrtvá. Chtěl se k ní rozeběhnout a obejmout ji, ale někdo mu v tom zabránil. Otočil pohled tak aby viděl toho, co ho zadržel a spatřil Tsubasu Reie, který jen zakroutil hlavou.

„Karasu Kei-san?“ stočil pohled Tsubasa-san na plačící dívku s krátkými černými vlasy, která se nechala objímat Sakamotem. Ta sebou trochu škubla a jedním okem se podívala na detektiva, který si ji prohlížel. Vypadala jako živá a přesto byla jistojistě mrtvá. „Chtěl bych se tě zeptat na jediné, jaktože tu stojíš s námi, když bys měla být mrtvá?“ Jediné komu to vyrazilo dech, byl Sakamoto Akira a Kawai-san se za nimi ještě více rozplakala. Kei se na ně dívala nezaújatě a slzy se jí zastavily, její sestra sklopila zrak a snažila se snad působit neviditelně.

„Co to říkáte? Kei, je stoprocentně živá!“ okřikl detektiva hoch. Snažil se svoji kamarádku bránit, ne vlastně to vypadalo, jakože chrání svoje děvče. Ale Kei se jen zlomyslně ušklíbala a zmizela. Všichni zůstali překvapeně hledět na prázdné místo, kde ještě před chvílí byla.

„Bojím se, že tohle byla za dnešek již druhá oběť.“ ozvalo se od Karasu Ami, která stála nedaleko Miaksiiny mrtvolky.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Akemi zděšeně a postoupila dopředu blíže k Ami. Ta jen smutně zavřela oči, ze kterých se jí začaly hrnout slzy. Vypadalo to, že se snaží svoje emoce držet pod kontrolou.

„Ráno jsem nikde nemohla najít tetu.“ špitla a pak se její zrak zvedl do prázdného prostoru vedle ní, kam se podívala i Akemi. Bylo to zvláštní, ale zdálo se, že obě disponují stejnou schopností.

35 - Karasu Ami

Dívala se na ducha svoji nedávno zemřelé kamarádky. Mikasa se netvářila ale nijak nazlobeně, spíše poklidně a čekala na vysvětlení, které si zasloužila jako každý v místnosti. Příchod těch tří ji sice překvapil, stejně tak jako i to, že věděli o smrti její sestry... ale nechala to být. Byly totiž důležitější věci.

‘Proč?’, ptal se Mikasiin duch. Tsubasa-san ji sledovala stejně, jako ji sledovala Ami, a stejně tak mohla odečíst z jejích rtů tu němou otázku.

„Před rokem mě smrt sestry úplně zlomila, než jsem zjistila, že se ke mně její duch připoutal a ona je pořád se mnou a chce žít. Podle toho, co jsme věděli od matky, bylo možné, aby byly v jednom těle dvě duše, i když to šlo jen chvíli a duše se musely snést, jinak následky mohly být katastrofické. Tetina dcera, která byla jen o něco mladší, než my se dobrovolně nabídla jako hostitel a teta ji to dovolila.“ zastavila se a podívala se na nechápavé, naslouchající i udivené a překvapeně obličejy všech v místnosti. „Ale to se nepodařilo a tetu to málem zničilo, vinila ze smrti své dcery hlavně sebe. Od té doby jsem zakázala Kei něco takového dělat, ale myslím, že mě neposlechla. Kdykoliv jsem se jí ale pokoušela zastavit jsem skončila akorát v nemocnici.“ Všichni ji sledovali a snažili se všechna fakta nějak spořádat.

„Proč nezkusila použít tvoje tělo?“ zeptala se Mai-chan trochu plačtivě, ale při všech smyslech. Pro ni a Sakamotu to muselo být nejtěžší všechno pochopit. Podívala se jí přímo do očí.

„Zkusila, ale díky schopnosti, kterou disponuji a kterou před svou smrtí proklínala Kei, to nebylo možné na více jak den a pokaždé to obě moc bolelo. Však párkrát jsem se ve škole objevila jako Kei.“ odpověděla ji. Mai-chan to hned pochopila a bylo vidět, jak ji to překvapilo.

„Takže jste obě měly tyhle duchovní schopnosti.“ konstatovala Tsubasa-san.

„Jen mi neříkejte, že ten sériový vrah je duch.“ podotkl ten neznámý muž.

„Ne, zabíjela moje teta, i když...“ řekla zamyšleně Ami.

„Počkat, počkat, ty celou tu dobu víš, kdo vraždil?“ zeptal se Mikasiin bratr, i Mai-chan tomu co řekla, nemohla uvěřit.

„Ne, ne.“ zavrtěla rázně hlavou, „Měla jsem jen podezření, které jsem si potvrdila teprve včera večer našla tetu s nožem u Mikasy.“ rychle odůvodnila svá slova. To ostatní ještě více překvapilo.

„Proč jsi to nezavolala policii?“ zeptal se neznámý muž.

„Jak jsem již říkala, teta je asi mrtvá. A kdo vlastně jste?“ prohlédla si ho pořádně. Musela si otřít oči, aby viděla lépe.

„Jsem Tsubasa Rei, detektiv.“ představil se spěšně. „Takže je možné, že tu teď řádí její pomstychtivý duch?“ následovala hned otázka. Ami, Mai i Sakamoto si dali dvě a dvě dohromady. Chvilí sice koukali z Tsubasy Akemi ne jejího bratra a zpět, než našli alespoň nějakou podobu, ale došli jim, že to je ten její bratr, o kterém mluvila.

„Ne, tetin duch tu není. Necítím ho tu. Je tu jen Kei, Mikasa, Shirai Kaori a ještě někdo koho neznám.“ odpověděla na jeho

otázku a Tsubasa-san mohla jen souhlasit. „Kei si nějaké své duchovní schopnosti zachovala i po smrti, má možnost vyhnat duchy a třeba je i pohltit... s její silou, bych se tomu nedivila.“ špitla.

36 - Sakamoto Akira

Od slova Kaori dále neposlouchal, co Karasu-san říká. Dokázal myslet jen na jediné. Jeho Kaori je tu jako duch, zde tak blízko mu. Po tom co se dozvěděl, že i další dívka, ke které by byl schopen něco cítit je mrtvá a to dokonce již rok... něco se v něm zlomilo. Mai přešla ke Karasu-san a objala ji. Ten detektiv společně s Mikasiiným bratrem se k nim taky více přiblížili, i když pro Yoshimu- san to musel být těžké. Něco si říkali, o něčem mluvili a některým tekli slzy, ale to Akiru nezajímalo. Za zády ucítil pohyb, tak se otočil a spatřil pouze stín, který zmizel v chodbě. Bezmyšlenkovitě se za ním vydal. Dovedl ho do kuchyně, kde zády k němu stála blondýnka, kterou by si nikdy nemohl splést, a krájela nějakou zeleninu.

„Kaori?“ vyslovil její jméno. Zastavila se v pohybu, ale neotočila se na něj. „Kaori,“ oslovil ji znovu a chtěl ji k sobě otočit, ale pod jeho dotekem se rozpadla v prach. Nic po ní nezbylo. Místo ní se před ní po chvilce objevila Kei a objala ho, pevně se k němu přitiskla. Bezděčně ji obmotal ruce kolem paží. Spokojeně se přesunula blíže k jeho uchu.

„Nikdo odsud neodejde živý.“ pošeptala mu do ucha. Ztuhl, ale náhle věděl, že udělá cokoli, co mu řekne. Zem pod nimi pokryla krev a on se rozešel plnit Keiny němé rozkazy. Nemusela mu říkat, co chce udělat. On to věděl. Odešel z kuchyně a vydal se do zahrady, kde leželo v křoví pohozené tělo její tety, hned vedle malé kůlničky, kam měl namířeno. Vešel dovnitř a hledal, co by nejlépe hořelo.

37 - Kawai Mai

„Kde je ten klučina?“ zeptal se detektiv, po chvilce jejich ustavičného rozhovoru na téma duchové a jak se jich zbavit. Všichni se rozhlédli, ale po Akirovi nebylo ani stopy.

„Měli bychom ho jít hledat.“ řekla Tsubasa-san.

„Běžte vy, já půjdu zjistit, jak by bylo možné poslat Kei na věčný odpočinek.“ špitla tiše, skoro bázně Ami-chan. Mai ji jemně objala kolem ramen.

„Já půjdu s tebou.“ podpořila její nápad. Tak se rozdělili. Yoshima, Tsubasa a její bratr šli hledat Akiru a ona s Ami vyšli do prvního patra. Bylo jasné, že se musejí vrátit do toho divného pokoje plného zrcadel.

„Myslí, že klíčovým bude ten medvídek.“ zauvažovala nahlas, ale v hlase ji bylo znát mírné zakolísání. Nebyla si jistá a bála se. Podle toho, co říkala se jí sestra již několikrát pokusila zabít, když se jí postavila do cesty.

„Měli bychom zkusit vše. Mimochodem, proč je tu tolik zrcadel?“ zeptala se, když vešly do místnosti a ona zahlédla svůj odraz.

„Kei, měla ráda zrcadla. Tohle by byl její pokoj.“ odpověděla tiše a sama se podívala na svůj odraz v jednom mnoha zrcadel.

„Co kdybychom je rozbili?“ navrhla Mai. Ami se na ni chvíli dívala, než přešla k jedné větší svíci, kterou sfoukla a vzala ji do ruky. Bez rozmyšlení jí hodila po jednom zrcadle, to se při nárazu voskového válce tříštivě rozbila. Táhlé křivé čáry se táhly celou plochou, ale moc to nepomohlo. Pak si Mai všimla rámečku a tak s ním zkusila rozbít nejbližší zrcadlo. Po chvilce se rozhodly si dojít do vedlejšího pokoje pro něco velkého a těžkého, čím by lépe rozbíjely zrcadla. Asi za hodinku nebyl v místnosti zrcadlo, co by bylo v celku.

„Co teď?“ zeptala bezradně Ami-chan. Obě stočily svoje pohledy na obřadní stoleček a medvídka uprostřed.

38 - Yoshima Shin

Nejdříve se jali prozkoumat koupelnu, která se nacházela v přízemí a kuchyni. V kuchyni našli jen krvavou stopu. Ta je ale zavedla do zahrady, kde našli tělo postarší ženy, to byla asi teta Karasových. Po Sakamotovi nikde ani vidu ani slechu. Krev byla i na dveřích malé kůlničky, ale dveře držely pevně na zámek. Tohle vše bylo čím dál tím více záhadné.

„Sakra!“ zaklel Tsubasa-san a bouchl do dveří kůlny. Nechtěl, aby byli další oběti. To ovšem nechtěl nikdo.

„Kam mohl jít?“ zeptala se Akemi a neustále se rozhlížela.

„Kdo ví, ale muselo toho být na něj moc.“

„Shine,“ pousmála se na něj soucitně a jemně se dotkla jeho ramene.

„Hoří,“ řekl najednou Tsubasa a hned se rozeběhl ke dveřím, ael ty se před ním zavřely a nemohl je otevřít.

„To snad.... jsou tam ještě děvčata.“ Akemi se zadívala do okna, kde byl vidět plamen a jehož sklo začalo být začouzené. Shin a její bratr mezitím zkusili rozbít sklo nějakého okna, ale nedařilo se to. Tak jako předtím, když se pokoušeli dostat dovnitř. Z bezmoci Shina zamrazilo v zádech. Posledně taky někdo zemřel, musejí se dostat dovnitř a předejít dalšímu úmrtí. Ve snažení dostat se do domu je ale zabrzdl dívčí smích. Všichni tři se otočili a spatřili Kei, jak se na ně dívá a přitom se směje jak šílená. Rok pobytu mezi živými ji musel hodně změnit. Sice byla duch, ale i tak dokázala zabíjet. Jak se tohle mohlo stát z milé dívky, kterou jistě kdysi bývala?

39 - Unknown/Karasu Kei

Nikdo neodejde živý... ozývalo se jí hlavou neustále. Měla dneska narozeniny, první od její smrti. Chtěla si to pořádně užít a možná a najít vhodné tělo. Pohled ji spadl na Tsubasu Akemi, která se jim svěřila s tím, že má jisté schopnosti. Schopnosti, které se tak nápadně podobají těm, kterými disponovala i ona. Teď byl její um zesláblý, i když duchovní energie měla hodně. Musela pohltnout spoustu slabších a menších duchů, aby svou silou předčila svoji sestru. A tetina dcera ji svoji silou dosti pomohla, nemluvě o Mikase. Naklonila hlavu ke straně a už se chystala vrhnout na svoji další oběť, když ji vyrušil nějaký hluk. Tříštění skla a kovový zvuk. Pečeť, se kterou se tak namáhala celý měsíc, polevila a skoro jen mihotavě se třásla.

„Tss,“ zavrčela.

„Kei, promluvme si.“ řekla mírně Tsubasa-san a přistoupila k ní blíže i přes námitky jejího bratra. Sladce se na ni pousmála.

„Klidně, já mám spoustu času, ale vy myslím ne...“ poukázala na rozšiřující se oheň. Tsubasiin bratr něco zaklel a pak se otočil na Yoshimu.

„Nechám Akemi na tobě, já se postarám o děvčata.“ řekl a vrhl se na dveře, které tentokrát povolily. Z vnitřku se vyvalil hustý kouř.

„Sejdeme se před domem.“ zavolala za ním ještě jeho sestra. Je si nějak moc jistá, že přežijou, pomyslela si kysele Kei. Chtěla se jí zmocnit, ale Tsubasa odnikud vytáhla ochranný amulet a tím ji znemožnila další pokusy. Musela chvíli nasbírat síly a vymyslet jak pokračovat. Její pohled se zaměřil na Yoshimu. Ten byl nechráněný, a když bude ohrožovat jeho život... zlomyslně se pousmála, ale i teď byla to médium rychlejší jak ona. Zničení té pečete ji vzalo moc sil, kdyby ji neustále neposilovala... No, co byla to její blbost, ale ona se jen tak nedá.

40 - Karasu Ami

Vzala do rukou medvídku a tím i porušila nějaké mocné kouzlo či pečeť. Nemínila se tím nijak zatěžovat, ale přivedlo ji to na dobrý nápad. S medvídkem v rukou a Mai-chan za sebou přeběhla do svého pokoje, který Kei vydávala za svůj. Ze stolu vyndala papír, ze kterého vystříhla panáčka a na toho napsala jméno svoji sestry. Medvídku obrátila a rozpárala ho tak, aby do něj mohla vložit ten kousek papíru. Přes to pak přelepila pečeť, která měla v šuplíku dosti a pak vyslovila ta slova, která ji kdysi naučila matka. Připoutala tak ducha svoji sestry k tomu medvídku a toho mínila připoutat k tomuhle domu.

„Smím vědět, co plánuješ?“ zeptala se jí zmatená Mai-chan. Otočila se na ni,, díky čemuž si všimla kouřového dýmu ve dveřích. Nebyl moc velký, ale zřejmě někde hořelo a nebylo to daleko.

„Míním připoutat Keiina ducha k tomuto domu, a když už ho zapálila sama...“ řekla a popadla přitom Mai za rukáv a táhla ji ven z pokoje. Na chodbě si všimli plemene, které vycházeli z tetina pokoje. Rychle se vydali po schodech dolů, kde narazili na detektiva.

„Jste v pořádku?“ bylo první, na co se ptal.

„Jo, jen se musíme dostat do sklepa a tam zahrabat toho dle medvídku. Náš sklep je sice malej, ale naštěstí má hliněné dno.“ řekla hned Ami a mířila k menším dvířkům, které tvořili něco jako sklep. Na téhle maličkosti kdysi její matka trvala, tehdy tenhle dům stavěli. To nebyla ještě naživu dvojčata a s otcem plánovali velkou rodinu a šťastný život. Toho se jim bohužel nedostalo. Dům dostavěli těsně před jejich pohřbem, teta se o něj sice starala, ale nechtěla děvčata zbytečně stresovat. To proto se tam před měsíce přestěhovali. Kdo by čekal, že to skončí takhle. Zemina tu byla tvrdá a Ami nešlo vyhrabat dostatečně velkou jámu, kde by medvídku celého pohřbila.

„Ukaž,“ odstrčil ji detektiv a něčím, co sebral na chodbě, do zeminy začal hloubit docela rychle díru. Do ní pak vložili medvídku a zasypali ho zeminou tak, aby nikde nic z něho nevyčnívalo. Ami ještě zopakovala ta naučená slova.

41 - Tsubasa Akemi

Vyhýbat se útokům Kei bylo těžké. Shina dokonce jednou trefila kamenem, naštěstí nebyl moc velký a trefila ho do ruky. Snažili se ji nějak odolat asi patnáct minut, když najedou, zmizela. Nevěděli kam a jestli se vrátí, ale to nemínili riskovat. Raději se rychle vytratil, obešli dům a zastavili se na cestě, kde se již seběhlo několik policejních vozů a teď dokonce i hasičáků. Ale oheň se šířil opravdu rychle.

„Snad jsou v pořádku.“ strachovala se Akemi. Shin ji jen pevně objal kolem ramen a společně čekali s očima upřenými na vchod, odkud se kdykoliv mohli vypoťacet tři postavy. Nějakou chvíli to trvalo, ale nakonec ze dveří vyšel Rei i s kašlajícími děvčaty. Akemi se rozplakala úlevou.

„Díkybohu,“ ozvalo se od Shina. Všichni tři sešli k Akemi a Shinovi.

„Tak co?“ zeptala se Akemi, zvědavá na to, co udělali s duchem Kei.

„Připoutala jsem její duši k tomu domu.“ odpověděla ji Ami.

„Tak to bychom ten dům měli spálit.“ reagoval na toto zjištění hned Shin.

„To bych byl sice taky rád, ale některé věci nemohu zařídit. Zdá se, že hasiči dostali požár pod kontrolu a za chvíli po něm nebude ani památka.“ Rei se díval na hasiče, kteří chvíli po nich vrazili do domu a začali hasit požár. „No, alespoň už nebudou žádné další vraždy.“ podotkl po chvíli. S tím souhlasili všichni až na Ami a Akemi. Ty si vyměnily ustarané pohledy.

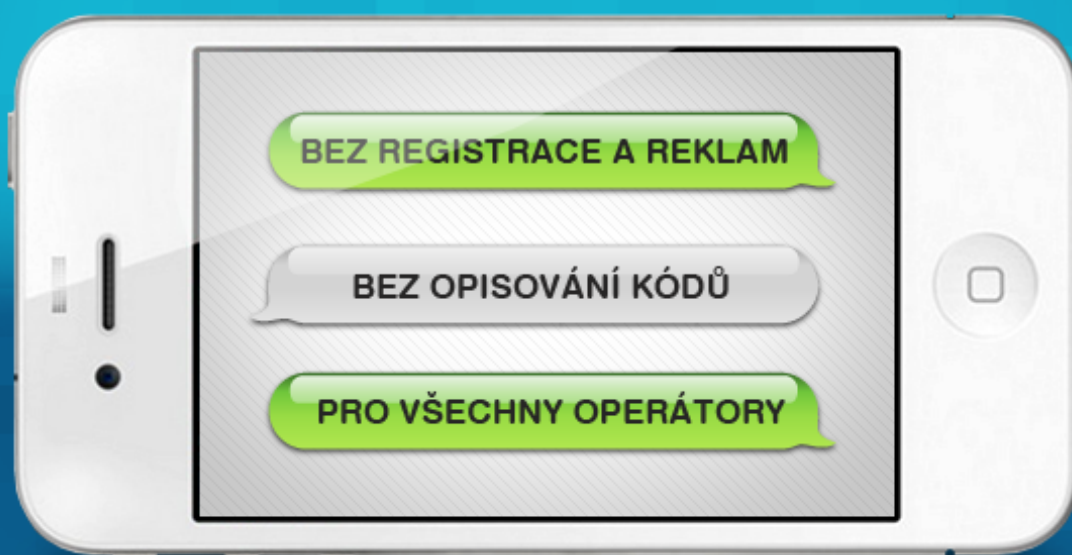
„Ha, Ami-chan, co teď budeš dělat?“ vyhrkla najednou Mai-chan. A pohledem se zabodla do své kamarádky, která teď byla bezdomovec a bez rodiny.

„Co kdybys zůstala u nás doma? Rodiče už se o jednoho zvláštního človíčka starají...“ navrhl pohotově Rei s pohledem na Akemi, která se pousmála a objala Ami.

„To by bylo fajn, alespoň bych si měla s kým povídat.“ řekla a tím se snažila přemluvit Ami k souhlasu.

„Nechci vám překážet.“ bránila se, ale dlouho ji to nevydrželo. Nakonec se domluvili, že to bude na zkoušku. Pak je čekalo posezení na policii, kde je vyslechli a pak odvezli domů. Akemi připravila pro první noc postel u sebe v pokoji, i když vůbec nespaly. Dohnat spánek se jin podařilo až příští dny.

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu